

ДЖОН КЕХОУ
ПЪТ КЪМ МОГЪЩЕСТВО И
СЛАВА

Превод: Петя Тодорова

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Има много невидими ръце, които се трудят, за да може една книга да види бял свят. Искам да отделя малко време и да благодаря на онези, чиито усилия са високо оценени. На редакторите си Рик и Дженифър Беаристо за безценните им наставления. На Линда Нейман за кориците и илюстрациите. На бизнес мениджъра ми, Сорая Отман, за това, че ръководи всичко, беше за мен приятел и подбудител. На Мона Отман за помощта ѝ на компютъра. На екипа на Tureworks, Мери, Джули и Вик за оформлението на страниците. На жена ми, Силвия, за това, че беше моят първи редактор, както и приятел, любима и съветник. На многото мои приятели, които слушаха откъси от книгата в процеса на написването ѝ и участваха със своите предложения. И накрая на Великата Мистерия. Тъй като какъвто и живец да притежава тази книга, той не е нищо повече от отражение на Великия Светия, който живее вътре. На всички. Благодаря ви.

Джон Кехоу

ЧАСТ ПЪРВА

1. НАЧАЛОТО

*Преди земя
и слънце, и луна,
преди да има хора,
светове и времена,
Великата Мистерия цареше там
една...*

Аз съм поет и мистик и гледам на света през тези лещи. И историята ми ще бъде разказана в същия ДУХ.

Това е история за пътешествие, пътешествие, нямащо равно на себе си, пътешествие, което трае повече от двадесет години. Това, за което говоря, е пътешествието навътре в себе си.

Искам да споделя с вас съществуването на път, който навлиза дълбоко в дебрите на Мистерията. Път на красота, лична сила и вътрешен мир. Познавам добре извивките му, тъй като съм минал по него. Слял съм се с него. И мога да говоря като познавач.

Желанието ми е да говоря уверено и искрено за това пътешествие, за това приключение. Няма да скрия нищо. Ще ви разкажа за първата порта и вътрешния глас. За скритото царство и великите хора от миналото. За свещени песни, видения и още нещо.

Но преди да продължа, нека да изчистя всички погрешни схващания, които може да има човек относно това пътешествие. Духовният път не е за религии и догми. Не става дума за намирането на единствения истински път. Просто това е чудото на разкриването на красотата на човека пред самия него. Чудото да откриеш вътрешни източници на сила и наставление и да следваш пътя, който сърцето ти подсказва. Да бъдеш готов и отворен за изумителните възможности, които животът предлага. Защото тук има много повече, отколкото можем да си представим и всеки, който прояви вътрешна дързост, ще бъде щедро възнаграден.

Изобилието от сила в духовен план ще ви направи по-добри тенисисти, по-страстни любовници, по-проницателни инвеститори, по-умни бизнесмени, по-добри родители. Ще ускори и подобри ежедневните ви дейности по начин, който ще ви изуми. Ще се натъкнете на дарби и източници на сила, за които не сте и подозирали, те ще ви извисят и обогатят. Не само вие ще усетите притока на сила, а и всеки човек, влязъл в контакт с вас, тъй като присъствието ви ще е уникално. Ще постигнете велики неща, каквото и да е призванието ви. Ще сте в мир със себе си. Казано простичко и кратко, да се остави да бъде воден от духовността е най-умната и най-практична постъпка в живота на един човек. Ползите са неизмерими, отплатата — огромна.

Като казвам това обаче, аз знам, че никакви думи или обещания, независимо колко примамливи и изразителни, няма да ви приближат и на крачка до духовния път, ако не сте готови. Човек трябва да отиде до извора с живата вода по свое собствено желание. Загадъчни са тези пътища и всеки от нас чува призива по различно време и при различни обстоятелства.

Понякога тежка житейска ситуация ни разтърсва дълбоко и ни кара да преосмислям кое е наистина важно за нас. Друг път може да е огромна празнота, дупка в нас самите, която нито брак, нито пари или успехи, биха могли да запълнят, така че се налага да потърсим другаде. Или пък изострено усещане, при което съзнанието ни за миг се възвисява и ни се разкрива възможностите за живот в ядрото. Това се случи с мен преди двадесет години, когато се окъпах в светлината на вътрешното присъствие, усещанията ми се оживиха, чудех се какво става с мен? Усетих, че ставам част от нещо неизмеримо по-голямо. Границите се разтеглиха и умът ми беше кристално бистър и осъзнаващ. Буквално се потопих в това екзалтирано състояние, отпивайки от сладкия вътрешен нектар. Не знам кое играе ролята на катализатор, но нещо в нас се пробужда и ни кара да се впускаме в търсене на отговори. Интуицията ни подсказва, че има други реалности, извън това, което възприемаме със сетивата си, и така започва сериозно търсене. Както съомгата напуска океана, който винаги е бил неин дом и мистериозно се завръща в потока, където се е родила, така и ние се отправяме в търсене на нашия път.

Тръгваме радостни, но много скоро загубваме посоката. Има много пътища и това може да бъде обърквашо. Затова ще ви дам един

съвет — „Следвайте сърцето си.“ Не се притеснявайте твърде много, когато загубите пътя си. Ако сърцето ви е чисто, а желанието огромно, ще поемете отново в правилната посока. Когато избирате път, винаги помнете, че пътят е просто път, нито повече, нито по-малко. Това е всичко, което е. Нито една религия или път не е единствен пазител на истината. Вътрешната светлина на всеки човек, появил се на този свят, не може да бъде ограничена и да се съдържа в едно верую или учение. Тя се излива обилно навсякъде, върху всеки, който я търси. Изписана е върху нощното небе, на всяка една звезда. Истината може да бъде нашепвана от скокливия водопад и от тихата горска поляна. Съдържа се в тази книга и в безброй други. Скрита е в обикновените думи и дела на хиляди наши братя и сестри, когато те отворят сърцата си и си помагат.

Всяка наша стъпка ни приближава към целта. Когато паднем, се съвземаме и се изправяме. Когато се загубим, търсим, напътствие в самите себе си. Когато сме обезкуражени, си напомняме, че мнозина преди нас са се борили със същите пътища и са успели.

Да отвориш сърцето си и да правиш по една крачка е единственият път, който е съществувал и който ще съществува. Знам, защото предприех това пътешествие. Навлязох дълбоко в Мистерията и се завърнах с истини и тайни, които да споделя. Бих искал да ви запозная с методите, представите и заплетеността на един такъв път. Ще говоря прямо, без да преувеличавам, какво влече след себе си този път и какво може да очаквате. Някои от нещата, които ще споделя, ще ви се сторят невъзможни, няма да повярвате, но това е моето преживяване, моят опит, и аз ще им остана верен. Ще говоря, както говоря на приятел, защото ако тази книга се е озовала в ръцете ви, ние със сигурност ще се сбlijим, споделяйки написаното.

Искам да заявя ясно, че не се мисля за нещо повече или по-малко от всеки един човек. Просто съм осъзнал напълно ограниченията, провалите, спънките, слабостите си. Заставам пред вас, облечен в простота и честност. Не претендирам, че съм нещо повече от това, което съм: човек, който е бил на пътешествие и има какво да разкаже.

ЧАСТ ВТОРА

1. ПРЕДСТАВАТА

*Свещен, свещен, свещен
е блясъкът на всичко.
И аз — песъчинка една, в плен
сред цялото това
се смее, пея,
гледам и танцувам заплена,
докато навсякъде около мен
Мистерията е стаена.*

Случват ми се странни и чудновати неща. Съзнанието ми се измества, разширява се. Променен съм. Гледам на нещата по друг начин. Сякаш очите ми вече не са просто моите очи, а са станали прозорци към непознати светове, където мистерии се разкриват и човек съзира, красота на места, където не вярвал, че я има. Обикновени събития се превръщат в необикновени. Станал съм податлив на влиянието на най-дребните неща.

Вчера, например, наблюдавах как клоните на едно дърво хвърлят сенки в задния ни двор. Клоните се люлееха силно от вятъра, а сенките им се придвижваха невероятно бързо по земята, препускайки безразсъдно, без определена посока. Нямахше причина да остана така затрогнат от гледката и въпреки това бях като прикован. Заради сенките. Нещо тайнствено се бе случило. Те бяха оживели. Оживели наистина. Не просто отражения. Бяха започнали свой собствен живот, а аз ги гледах как танцуват — свещен, тайнствен танц. Сякаш някакъв воал се беше повдигнал и аз бях посветен в нещо много интимно. Внезапно открих, че всичко беше тържествено и свято и всички случки, независимо колко рутинни изглеждаха, бяха съживени от радост и изпълнени с енергия, в съзвучие с дълбоко скрити ритми.

Наблюдавах сенките — така истински, сякаш деца играеха в двора, възторжено танцуващи в пълен синхрон. Всяко движение се

превръщаше в израз на преклонение, а всяко преклонение в израз на почит към светостта на всичко. И това се случваше така леко, така съвършено пред очите ми.

Слънцето светеше дръзко — и то, така живо, както никога не го бях виждал. Златистият му цвят ме обливаше и носеше приятни усещания, галеше кожата ми несравнимо нежно. Малко птиче, с извита гушка и миниатюрни крачета като забити клечици, подскочи и влезе в полезрението ми и също се окъпа в златистата светлина.

Обикновеният ми двор, в който бях седял и се бях разхождал стотици пъти, се превърна в свещен храм на боговете. Времето замръзна и увисна неподвижно, като камък, въпреки че движението някак си не спираше в тази нова сфера на реалността. Вечността проникна през кожата ми, навлезе в костите, клетките ми потръпваха и вибрираха, пееха отдавна забравени свети песни. Сърцето ми се отвори и ме накара да се почувствам цял — и всичко това само защото бях наблюдавал. Точно наблюдението, участието, неотделимостта, бяха ключът към този нов свят. Такова беше усещането ми.

Плаках неудържимо, когато чух глас вътре в себе си, който каза: „Виж великолепието ми!“. И аз видях сияйното великолепие на всичко. Почувствах се толкова принизен, окаян, беден, нисш, тъй като всичко беше така красиво, а аз не бях.

Но гласът се чу отново: „Виж великолепието си!“, изведнъж се издигнах и усетих нежна милувка. Очите ми бяха измити и чисти и за свое удивление, аз видях, че и аз съм свят и чуден. Възприех се като величествен и красив, къпех се в това великолепие и останах така.

Нямаше разграничение. Всичко беше едно и аз бях едно цяло с всичко. Граници, които никога не са съществували, въпреки че аз съм ги смятал за реални, се свлякоха оголени и смеещи се. Аз също се засмях. Смяхме се заедно. Разговаряхме. Гледахме се като едно. Споделяхме най-съкровени тайни. Любихме се. Погълнахме се. Сляхме се и се изгубихме.

О, оживял свещен миг настояще, събуден от дълбок сън, къде си бил през всички тези години? Какъв дрипав живот съм водил? Какво става? О, чуден миг настояще, разкрили ми всичко. Внезапно разголен. Жив. Закачлив. Толкова невинен. Не желаещ нищо. Не изискващ нищо. Не копнеещ за нищо. И въпреки това съдържащ всичко. Свободен и щастлив. Нека те вдишам дълбоко.

И аз поглъщах и пих с пълни шепи от извора на всичко. Опиянен, закрачих безцелно, усещайки величие във всичко, което виждах и до което се докосвах.

Не знам колко дълго съм бил в това състояние, но слънцето беше изчезнало, когато най-накрая се върнах в къщата. Не знаех и не разбирах какво се беше случило, но си легнах пречистен, свободен и благословен. Заспах дълбоко. Сънищата ми разкриха истини, отдавна забравени от хората.

Защо съм толкова изненадан, че тези неща ми се случват сега? Не работих ли за това? Не се ли молих за това? Не жънем ли, каквото сме посели?

Орачът, понесъл тежестта на плуга на охлузените си рамене, трудейки се под палещото слънце, очаква земята да откликне, иначе трудът му ще бъде напразен. Семената, посадени, гледани и подхранвани усърдно, ще поникнат и ще дадат плод за определено време. Ние сме наясно с това. А аз се учудвам на случващото се с мен.

Това не е някакво чудо, станало за една нощ. Постепенно, в продължение на няколко години, виждах промени в себе си. Дребни неща, като по-голямо разбиране тук, повече състрадание там. Отваряне на сърцето, изостряне на сетивата. И след това дойдоха тези сладки моменти на единение с Великата Мистерия, и то така неочаквано, задържаха се мълчаливо като близък любим, само за да изчезнат също така необяснимо. Това са сигурни знаци, че семената, грижливо посети и внимателно отглеждани през годините на работа върху себе си, са започнали да разцъфтяват в мен.

Но все пак нищо не може да подготви човека за пълно преобръщане на света, с който е свикнал, за представи за величие и красота, които препълват сетивата с такава яснота и сила, както се случи с мен.

Пробудих се за нещо, това е факт. За какво точно обаче не знам със сигурност. Всичко ми се струва различно, а в действителност нищо не се е променило. Объркан съм и едновременно с това странно спокоен. Искане ми се да се смея истерично. Не е ли това, към което мистиците насочват и за което говорят? Някакъв вид просветление или се заблуждавам? Какво се случва?

Нашата раса е велика. Благородна раса. Ние сме свещени и удивителни. Притежаваме цялата сила. И тази истина е закодирана

дълбоко у всеки един от нас и всеки може да я открие. Ние сме царе и царици, в чиито вени тече космическа царска кръв, родени сме с велики съдби и ще управляваме в слава и величие.

Царството ни се простира, докъдето погледът ни на смъртни стига. В него има планини и океани, вековни гори и водопади, буйни реки и хълмисти равнини и звезди, слънце, луна. То крие вътрешни светове и измерения, докъдето безстрашни пътешественици, моряци от древността, мистици и шамани са стигали и са се връщали с истории за чудеса. Това също е част от нашето царство. Ние сме повелики, отколкото мислите ни могат да отидат. По-красиви от всичко, което очите ни могат да възприемат. Толкова голямо е величието ни.

Но сме злочести. Тъй като царството ни е в безпорядък. Паднало царство. Сякаш магия тежи над нас, изпаднали в дълбок сън, ние не знаем истината. Подлъгани сме да вярваме в една лъжа и плащаме висока цена за това. Защото ние, които вървим по тази планета, ние, които носим факела на съзнанието, ние носим вътре в себе си белега от тази лъжа. Тя хвърля сянка върху нас подобно на проклятие. Вкаменила е сърцата ни, замъглила е сетивата и ни е превърнала в нещо, което не разбираме. Точно това е трагедията на нашето време.

Как е могло да се случи подобно нещо с една толкова велика и благородна раса? Каква сила действа тук?

Заплита се. Заплита се. Мрежата от илюзии се плете постоянно и малко хора остават извън капана ѝ. Истината и лъжата са близо една до друга, почти се сливат, и мнозина ще бъдат заблудени. Целувката и на двете е сладка, и двете ни примамват с жест. Но ме чувайте добре и се вслушайте внимателно в това, което ще кажа.

Лъжата не е истина и истината не е лъжа. Не можете да съчетаете и двете. Всеки от нас има право на избор и всеки от нас избира. След като веднъж сме избрали, изборът ни — това сме ние и ние сме нашият избор. Това е законът. Свещен закон. Велик закон.

Избралите истината, ще я наричат истина и ще вървят в светлина. Избралите лъжата няма да знаят, че избират лъжа (тъй като никой не избира съзнателно лъжата), така че те също ще я наричат истина. Но ще вървят в тъмнина. Всяка истина е лъжа за другите и затова има голяма доза объркване и разногласия сред хората.

Пътищата обратно към царството са странни и загадъчни, не са от този свят или поне така ни казват митовете и легендите на нашата

раса. Някои казват, че царството не съществува, че е само фантазия, илюзия и може би имат право. Всеки от нас сам избира. Но не обръщайте внимание на това, което другите казват. Какво казвате вие? Какво казва сърцето ви? И най-важното — какво казват действията ви?

По какъв път вървите? От коя звезда се водите?

Това са въпроси, които трябва да си зададем. Тъй като ако ние не го направим, със сигурност животът сам ще ни ги зададе. Вълкът и агнето не спят заедно. Къде е вашата преданост?

Животът ни е приказка, разказвана на момента. Книга, чиито отворени страници разкриват миналото ни, а много глави предстои да бъдат написани. Одисея, приключение, тази драма е истинска. Прегърнете я жадно, тъй като тя вече ви е обгърнала.

Събудете се от съня си, песъчинки. Царството е на една ръка разстояние, ако го изберете. Природата е на наша страна. Тя е съюзник. Въпреки острите си дати и дългите зъби, тя може да бъде спечелена. Ще ви кажа как. Има светлина във всеки ъгъл и процеп на вселената. Дори и нашето невежество не може да я скрие от нас.

Водите може да спадат и да прииждат. Бурите — да бушуват. Нощта може да ви изплаши с непрогледната си тъмнина, но ще сте в състояние да достигнете бреговете на всичко, което желаете, ако повярвате. Но правете всичко разумно — има още доста работа да се свърши. Това не е за мързеливци или за боязливи сърца. Опънете платната си, смели моряци, потегляме на пътешествие. Грабнете предизвикателството. Обичате ли приключения? Защото тук има изобилие от приключения.

Хайде, времето е подходящо. Сега е моментът. Сега е отворена вратата, през която трябва да минем. Сега имаме здрава лодка, с която да плаваме. Ще ни отведе точно където искаме да отидем. Не се бавете, съдбата ви очаква. Хванете руля и си начертайте маршрут. Бъдете дръзки и смели — това ви е присъщо. Управлявайте умело. Точно с тази цел сте дошли на бял свят.

И ако сте искрени и сърцето ви е чисто, ако изборът ви е добър и го следвате, където и да ви води, ще откриете царството. Защото това също е закон. Свещен закон. Велик закон.

2. ПОЧИТАНЕ НА ПРЕДЦИТЕ

*Първо очи отворете
и от съня в съня се събудете,
свещени песни ще звучат тогава
това предците ни са казали наяве.*

Буда ми е прапрадядо. Христос — втори братовчед. Мохамед ми е чичо. Наследил съм царска кръв. Величието изобилства в рода ми и аз съм горд от този факт. Гордея се с рода си.

Ние хората сме едно. От един род сме. Едно семейство. Имаме еднаква космически съдби. Ходим по една и съща планета. Имаме едни и същи роднини. И да знаете — това е добре.

Ние, които живеем днес, сме извлекли ползата от всеки духовен акт от всеки човек, живял на тази планета. И затова трябва да сме вечно благодарни.

Христос е умрял, изкупвайки греховете ми. Буда е получил просветление, следователно аз също мога да получа просветление. Мохамед е открил истината, така че аз също мога да знам истината. Черният Лос е имал представи, видения, следователно мога да споделя виденията му. Всеки мъж и жена, живели преди мен и борили се да открият истината, са правили това, за да мога аз да извлека полза от това. На всеки един от тях аз дължа благодарност. Техните битки и победи, независимо колко дребни, не са били напразни. Моето съзнание е обогатено благодарение на тях.

Реката на съзнанието, която тече през мен, съществува от край време. Тя преминава през умовете на всички хора. Същата река е текла и през умовете на предците ни. Именно чрез това съзнание ние се издигаме. Именно чрез това съзнание ние сме едно стъпало по-нагоре благодарение на работата на други. Чрез това съзнание други се издигат благодарение на нас. Всеки жест на доброта, всяка молитва, всяка духовна практика оказва влияние върху всичко останало. Всички

сме заедно в това. Няма разделение. Дори и стръкче трева не може да бъде отрязано без вселената да потрепери.

И ето тук ние стигаме до една слабо разбрана истина. Вътре в това вездесъщо съзнание се съдържа всичко, което се е случило с нашата раса от началото до сега. Всяко едно действие и мисъл са оставили своята следа. По-велики хора от нас са предприемали пътешествия навътре в себе си и са оставили своята следа. За нас сега е по-лесно, заради онези, които са правили това преди. Не само заради богатите, подробни учения, които са ни оставили, но и заради това, че духовните архетипове, създадени от древни моряци, мистици и шамани, които са търсили истината вътре в тях самите, са завинаги запечатани в тези вътрешни области. Те горят като бляскави факли и ни показват пътя към дома. Огромни насочващи фарове. Пътища вече са отъпкани. Територия, която е добре проучена, съществуват подробни карти за тези, които искат да следват маршрута.

Чувал съм воплите на предците ни от отвъдното. Наричат ни „сенки“, нас, които живеем днес. Нас, които имаме тела и живот, ум и възможности — наричат ни сенки. Защо? Защото ни липсва дълбочина. Липсва ни плътност. Отхвърлили сме традициите, тръгнали сме на сляпо на своя глава, без да се потопим преди това в мъдростта на нашата раса. Чувстваме, че не се нуждаем от напътствията им. Това е подигравка с предците ни. Така никога няма да намерим пътя към мъдростта.

Почитаме предците си като внимателно проучваме пътищата, но които са вървели, като приемаме смирено и с благодарност този дар, който са ни оставили. Истинска проява на арогантност и невежество е да отхвърляме направо такива богати и разнообразни традиции като остарели и неподходящи за съвременето. Това е безумието на нашето поколение. Чувстваме, че няма какво да научим тук. Няма откъде да получим отговори. Духовното ни наследство е мъртво и безинтересно. Мъртво и безинтересно? Та тези традиции преливат от истини и мъдрост, ако обаче отделим време да ги достигнем. Пийте дълго от тези извори и се потопете изцяло в истините, за да не рискувате на сляпо и да не се изгубите в необятната пустош. Тези истини ще ви изпълнят. Ще ви накарат да се почувствате завършени. Това е майчина кърма. Това е манна небесна за тези, които умират от жажда в пустинята. Нашите предци не са имали това и са расли силни,

навлезли са в непознатото и са се върнали, за да споделят виденията си. Истината и мъдростта на вековете се съдържа тук. Ние, които искаме да тръгнем по нови пътища, трябва да почитаме предците си, преди да тръгнем в желаната посока.

Не съм християнин, но Библията винаги е била за мен богат и чуден източник на духовни истини, станал съм по-добър, след като съм се гмурнал в това изобилие и съм се придържал към истините, открити там.

Не съм будист, но ученията на Буда, Доген и други Дзен учители са ми оказали огромно влияние и са променили начина ми на живот и гледната ми точка за света.

Не съм северноамерикански индианец, но съм се докоснал до Великия Дух по време на неповторими церемонии в индиански колиби и съм почувствал Великата Мистерия в богатите духовни учения на индианския народ. Танцувал съм свещени танци и съм попил мъдростта на свещения обръч и четирите пътя. Заради това съм станал по-добър и по-мъдър човек.

Онези от вас, които са жадни за духовни знания, да пият охотно. Бъчвите са пълни, ще се пръснат — трябва само да си налеете. Кой от нас, от тези, които копнеят за духовни истини, няма да се изпълни и за сто живота напред със завещаното ни от предците? А изворът пак ще си остане пълен. Такова е чудото на това наследство. Погледнете разнообразието и богатството, което нашата раса е произвела. Трябва да се гордеете, че прародителите ни са постигнали и произвели толкова много. Нещо за всички. Никой не трябва да си тръгва с празни ръце.

Какво искате? Задайте каквито си пожелаете въпроси за предците и ще получите отговори. Защото тези истини не се съдържат само в книгите и устните предания, но цялата истина живее за вечни времена в нашето съзнание, надарени сме с нея от самото ни раждане. Предците ще ви се явяват насън. Те ще идват сами или ще говорят със светия, пратеник и той ще се появява със символи. Не сте сами. Нито сега, нито когато и да било. Вътре в нас, цялата истина е жива и очаква да я открием. Така стоят нещата при всяко човешко същество. Трябва просто да се отворим за това. Нивата е готова за жътва. Предците ни добре са се грижили за нея. И къде трябва да отидем, за да пожънем

това изобилие? Обърнете се навътре, към вас самите. Вътре. Винаги вътре в нас. Хайде, елате да се изпълним.

Да почитаме предците си, не означава да ги следваме сляпо. Защото те самите, великите от тях, не са го правили. Наистина, при подробно проучване, ще откриете, че всички те са отхвърляли духовните традиции на деня и дръзко са следвали своите собствени представи. Вслушвали са се във вътрешния си глас.

Христос не е бил християнин. Бил е бунтар. Ненавиждал е двуличието на църквата, това че е наблягала на догмата и сухите убеждения. Неговият път е водел далеч от църквата. С това не искам да кажа, че човек не трябва да е християнин. Ако този път има сърце и ви влече, то тогава следвайте го с цялото си същество. Но го направете по начин, какъвто никой не е виждал досега. Бъдете такъв християнин, какъвто Христос е бил и следвайте ученията и мъдростта на Светия Дух, който е вътре във вас. Или бъдете будист като Буда. Винаги се вглеждайте дълбоко в себе си. Вслушвайте се в сърцето си. Вслушвайте се във вътрешния си глас. Така няма да се отклоните, от пътя.

Да почитаме предците си означава най-вече ние самите да се превърнем в предци. Да приемем, че сега всичко е в наши ръце. Да осъзнаем, че факелът на съзнанието е предаден. Сега е в нас. Ние, които живеем на тази планета днес, сме новите пазители на истината и силата. И като такива трябва да следваме собствената си представа. Да се научим да пеем нашата си свещена песен. Песен, която никой друг не може да пее. А ако не успеем да открием нашата песен, да изразим нейната истина и да разкрием красотата ѝ, то тогава тази песен ще бъде загубена завинаги и нашият род ще страда и ще бъде най-клет заради нашата немарливост и пренебрежение. Тъй като никой не може да изпее нашата песен, освен нас самите. Тя е дълбоко в сърцето ни. Само пробуденото сърце ще открие тайната си. Никой не знае дали песента ви ще бъде изпята. Дори самите вие.

Долавям гласовете на предците. Те казват, „Кажете на хората да ходят с гордо вдигнати глави и да пеят свещените си песни. Планетата трябва да бъде излекувана.“ А вие чувате ли тези призиви?

Достатъчно хора следват пътя на удоволствието и изгодата и това си е тяхно право, тъй като всички ние избираме пътя, който да следваме. И пътят това сме ние, и ние сме нашият път. Това е законът

на хората. Но къде измежду нас са пазителите на огъня? Пеещите свещените песни? Онези, чиито молитви и дела поддържат духа жив?

Нуждаем се от нови легиони от мъже и жени във всяко едно поколение, които да приемат това предизвикателство, в противен случай нишката ще се скъса. Земята ще се вкорави и ще забрави децата си. Вътрешният огън трябва да бъде поддържан.

Ще бъдеш ли ти пазител на огъня, ще пееш ли песни? Не е трудно — просто човек трябва да отвори сърцето си, останалото ще дойде от само себе си. Започнете като запалите огъня вътре във вас, така че да се превърнете в пламък на Великата Мистерия. Има дарове, които само вие можете да раздавате. Пътища, които само вие можете да извървите. А ако не пробудите тези дарове, ако не извървите тези пътища, тогава какво? Тогава човечеството ще бъде ограбено и крадецът ще сте вие.

Не бива да бягате от отговорността си. Смятате, че няма какво да предложите? Събудете се. Изпълзете от обзелата ви слабост. Ако огънят само на един човек е запален благодарение на вашия живот, вие сте постигнали нещо чудесно. Какво не бихте могли да постигнете, когато Светият дух работи чрез вас? Когато сте извисени. Когато свещените води ви напояват и ви дават сили. По-могъщи сте и по-великолепни, отколкото предполагате. Свещената ви песен ви очаква. Свещената ви песен е вашата цел в живота. Тя трябва да бъде открита. Трябва да я откриете, заради вас самите.

Пробудете се от дълбокия сън. Елате, вече крачим заедно. Факелът е в нашите ръце. Вече е предаден. Носим го в този миг. Той е в ръката ми, докато пиша. Той е в ръката ви, докато четете. Чувствате ли пламъка му? Не отричайте, че факелът е в ръцете ви. Може да кажете, „Не знам какво да правя с него“. Или „Не съм готов.“ Или „Твърде зает съм.“ Това е добре. Но не отричайте — сега факелът е в ръцете ви. Никога не го отричайте. Да го отричате означава, че сте мъртви за живота. Да го отричате, означава да лъжете. Не чакайте друг момент. Животът тече около нас и ние сме призвани да участваме по свят, свещен начин. Това са думи на нашите предци.

3. ВЛИЗАНЕ ПРЕЗ ПЪРВАТА ВРАТА

*О, паяжина от илюзии,
о, паяк, твоето ухапване ни кара да
халюцинираме,
живеем в пашкула на наш'то сътворение,
увиваме ме се вътре в мислите си.
А те ни впримчват.
Просто фантоми на реалността.
Но, о, ние оставаме под тяхна власт.*

Нека ви разкажа за първата врата. Докато не минете през първата врата, няма да откриете царството, а ще бъдете заблуждавани от представите в собствения ви ум.

Ние хората живеем като в транс. Хипнотизирани сме от постоянния, несекващ поток от мисли вътре в нас. Желания, тревоги, страхове, съжаления, надежди, фантазии, всякакви мисли минават през главите ни. И постоянно настояват за нашето внимание. Завладяват ни. Всеки от нас възприема света не директно, а чрез тези образи. Те се превръщат в огледало, през което гледаме реалността. И точно в това е нашата заблуда. Живеем в този лабиринт от мисли. Живеем в пашкула на собственото ни сътворение.

И това е първото предизвикателство, с което тези, които вървят по пътя на човека, трябва да се сблъскат. Как да се измъкнем от пашкула? Как са се придвижим отвъд потока от мисли, към това, което ни очаква там?

Различните духовни традиции подхождат към този проблем различно. Будистът ще успокои ума чрез медитация. Квакерът използва метод, наречен „навлизане в покой“. Северноамериканският индианец ще разговаря и ще бие барабан или ще изпълни церемония и ще изтанцува свещен танц. Не е лесно да се открие първата врата при

хаоса, създаван от мислите ни, независимо какъв метод използвате. Много хора са търсили дълго и упорито и не са открили нищо.

Сега ще ви споделя една тайна. Вместо да търсите вратата с помощта на ума си, освободете ума и се потопете в него. Мислете за съзнанието си като за езерце с вода и се потопете под повърхността му, сякаш сте камък, хвърлен във водата. Камъкът стига до дъното безпроблемно. Вие също. Да търсите, използвайки ума си, означава да плувате по повърхността на водата. Може плувате, колкото искате, може да преплувате целия океан и пак да не откриете нищо. Може да притежавате най-големият интелект в света, знания, колкото да запълните библиотека, и вратата пак да остане скрита за вас, докато не се научите да освобождавате ума си. Просто го направете и се потопете под повърхността. Когато успеете, ще я откриете.

Каква находка! Тук човек се сблъсква със спокойствие и мир, каквито не е подозирал, че съществуват. Чувства се така, сякаш е пред вратата на самата вечност. Усеща пулсациите на целия свят и близката си връзка с него. Усеща присъствие. Свято присъствие? Не става ясно веднага, но бива завладян от усещане за абсолютна безопасност и сигурност. Безпокойството се стопява. И знае със сигурност, че се е озовал на специално място. Тук в този храм, вътре в нас, ние се подхранваме и черпим сили от източници, които нито разбираме, нито имаме желание да разберем — толкова пълно и цялостно е изживяването. Достатъчно е просто да останем неподвижни, без да мислим или да желаем, без минало и бъдеще, без надежда или очакване, да се къпем тихо в това вътрешно присъствие.

Тук ние откриваме друг поток в съзнанието си, поток така чист и съставен от жива вода. И когато отпиваме от тази вода, оставаме изумени от почерпената вътрешна сила.

В това тайно местенце вътрешното присъствие общува с нас, понякога чрез думи, понякога чрез чувства. Но винаги е там. Казва ни, че никога не сме сами. То винаги ни наставлява. Когато ни говори, го прави така, сякаш сме му най-скъпи.

Понякога, когато това присъствие ме е обладало, когато се отпускам уютно във вътрешен мир, чувствам, че вече не съществувам, а съм се превърнал в част от цялото. И дори и всички мистерии на вселената да ми се открият, те биха ми се сторили безполезни, та защо бих имал нужда от тях, когато съм се слял с цялото?

Нектарът на това изживяване е толкова сладък, че нито искам, нито окуражавам гласа да говори, а оставам сгущен като дете в прегръдките на майка си. В безопасност. Завършен. Щастлив.

Човек не може да преживее това и да остане непроменен. Да познаеш и усетиш вътрешния храм и присъствието вътре в теб, означава да се промениш. Оставете другите да обсъждат и оспорват съществуването му, ако желаят. Това не ни засяга. Защото това, което преди беше само теория, надежда, стремление, сега вече е съвсем реално и животът ни отсега нататък ще се определя от това.

„Поискайте, и ще ви се даде, търсете, и ще намерите... защото който иска — получава, който търси — намира, който чука — му се отваря.“

След като веднъж сме били в храма вътре в нас и сме чули вътрешния глас, дори и само веднъж, дори и да е бил по-тих от шепот, това вече няма да са мъртви редове. А оживели пътища към невъобразими възможности. Умът ни е смутен от загатнатото. А в нас има много повече.

Всъщност трябва да сме развълнувани, тъй като в този храм от нас се иска само да се вслушваме, да бъдем отворени и възприемчиви и всичко ще ни се разкрие. Казвам „само“ и се усмихвам. Усмивка на човек, който дълго и упорито се е трудил, за да стигне до този глас и да го разбере.

Вътрешното присъствие ни съблазнява с нежност и кодирани съобщения и след това изчезва. Трябва да сме търпеливи. Съобразителни. Тук действа алхимия, която не сме в състояние да разберем и трябва да изчакаме удобен момент, колкото и жадни да сме. Първоначално връзката ни с него е слаба, непостоянна. Понякога я има, понякога не. Свързващите нишки са много тънки в началото. Те трябва да бъдат заздравени чрез опознаване. Вътрешният глас трябва да бъде спечелен, увещаван. Оценяван. Хвален. Ухажвайте го така, както бихте ухажвали неохотен любим. Не обръщайте внимание на моментите, когато не е там и благодарете и оценявайте миговете, в които присъства. Говорете с него като с приятел, любимо същество. Установете ваша собствена връзка по начин, какъвто вие прецените. Но никога не спирайте да го хвалите. Не спирайте да се обръщате навътре. Така ще свикнете един с друг. Както при всяка връзка,

особено когато е нова, трябва да прекарвате известно време заедно. Да се опознаете. Странно ли ви звучи?

Понякога се чудя кой на кого се умилква. Основно аз хваля, оценявам, съгласявам се с гласа, но в други случаи той идва при мен. Пита ме, „Къде се губиш?“, когато твърде дълго не съм влизал вътре поради някаква причина. „Ела и прекарай малко време с мен.“ И аз се съгласявам с удоволствие, чудейки се защо съм пренебрегвал някого, така чудесен.

С практиката това вътрешно присъствие се превръща в убежище в забързания ни свят. Научаваме се да следваме неговите сигнали, предчувствия, усещания, когато се появяват. Наслаждаваме се на потапянето вътре и на присъствието му.

На повърхността ежедневието ни си остава непроменено. Трудностите, личните кризи, лишенията, объркването не изчезват. Човек, все още трябва да изкарва прехраната си, да отглежда семейство и да взема безброй решения. Това, което се променя, е нашата реакция спрямо нещата. Те вече не ни се струват непреодолими и обезпокоителни. Дори и в най-трудните ситуации, когато се научим да влизаме навътре, ние черпим увереност и наставления, за да се справим с всичко.

В основата си този начин на живот е базиран на доверието. Ние невинаги знаем как ще се развият нещата. Никога не ни се показва цялата картина. Невинаги имаме ясна идея какво се очаква от нас. Правим по една стъпка. Слушайки и следвайки.

След като веднъж сте открили това вътрешно светилище, ще искате да идвате често. Защото когато почивате тук, ще се чувствате напълно спокойни. От това място вътрешното присъствие ще ви подхранва. Оттук откривате, че молитвите ви притежават много по-голяма мощ. Оттук гласът ви говори нежно. Помага ви в ежедневните дела. Открива ви истини, отдавна забравени.

Да влезете свободно и открито в пространството на първата врата е първата победа по духовния път. Повод е за истинско веселие. Мистиците и древните шамани преди нас са я наричали най-добрата победа, най-важната победа. Натъкнали сте се нещо велико с откриването на това тайно местенце вътре във вас. Когато достигнете този етап, това означава, че със сигурност сте поели по правилния път.

4. КНИГАТА СЪС ЗАКОНИ

*Законът се записва вътре в теб
веднъж записан, той става ти.
Ти си законът,
ти си творецът.*

Изведнъж зазвучават хиляди тропети, небесата се отварят, издигам се и навлизам във вътрешни светове, където хората не стъпват. Не съм сам, заобиколен съм от духовете на всички хора, живели преди мен.

Пред нас, Книгата със закони, стара като самото време, се отваря внимателно и всички са приканени да дойдат и да я разгледат. Изумлението е голямо, тъй като страниците ѝ са празни. Не е написано нищо.

„Знаеш ли кое е реално?“ пита гласът на Истината всеки един от духовете.

Настъпва голямо мълчание, тъй като всички обмислят истината, такава каквато я познават, и след това подобно звука от буйна река, чувам гласовете на милиони, като всеки оповестява своята истина.

И всяка истина е различна, възникват много противоречия. Ставам свидетел на всичко това. След като и последният е отговорил, гласовете им замират. Мълчание изпълва въздуха — всички са в очакване.

*Щом те повярвали са,
то истина е значи.
В каквото вярвате
дълбоко вътре — като сън,
това ще видите
в действителност отвън.*

Така нарежда гласът на Истината, след това заглъхва, наставка объркване, тъй като всеки обмисля значението на думите.

След това духовете изчезват, оставам сам, в тъмнина. „Щом те повярвали са, то истина е значи“, започвам да си го повтарям. Думите още не са се отронили от устните ми и ме облива ярка светлина. Пред мен се открива голямо пространство, въпреки че не го виждам. Светлината е ослепителна, по-блестяща от сто слънца, очите ми не различават нищо, но не съм уплашен.

„Приближи се, пращинке от вселената.“ Гласът на Истината ме призовава, пристъпвам плахо, защото не виждам и не знам къде отивам. Препъвам се и падам много пъти, всеки път се изправям и продължавам на сляпо, докато гласът не проговаря отново.

„Знаеш ли кое е реално?“ пита той.

Този път гласът се обръща само към мен, дочувам ехото на думите, идващи от далечината, дълбоко от самата вечност. Осъзнавам, че този въпрос се задава на всички, поели по този път. Но въпреки това нямам отговор.

Разголен, но без свян, стоя, облят от заслепяващата светлина. Чувствам се чист и свят, но никакъв отговор не се отронва от устните ми, тъй като съм решил да не изговоря нито дума, докато не погледна директно в лицето на Истината.

Тогавя чувам глас вътре в себе си, който ми казва, че никой не вижда лицето на Истината, докато не премине през първата врата. Прошепва думи, пропити от истина и ме насочва какво да кажа. „Това са могъщи думи, ще ти служат добре. Чрез тях ще намериш своя път.“ Това ми бе казано.

Повтарям думите и изведнъж ослепителната светлина се променя в ярки цветове, като при избухваща призма, и съзирам зора, невидана досега. По-красива от всичко, което смъртните ми очи са виждали. Това е зората на собственото ми аз, тиха и мирна, никой друг не присъства. Но аз наблюдавам и ме изпълва благоговение.

Сега вече виждам далеч напред, пред очите ми се разкриват хиляди пътища, водещи към хоризонта. Всеки път е различен, всеки път носи радости и скърби, удоволствие и болка, но някои са по-красиви от други. „Това са пътищата на човешките същества“, казва гласът вътре в мен. Забелязвам, че всеки път има врата и пазач. И никой не може да влезе без разрешението на пазача.

Пазачите повтарят тайнствено заклинание и сякаш цялата вселена вибрира от звука. Думите им ме изгарят като живи въглени, тъй като в унисон хиляди гласове повтарят, „В какво вярваш? В какво вярваш? В какво вярваш?“, вечно са повтаряли това и никога няма да престанат.

Повтарям могъщите слова и гласът отвътре проговаря: „Цялата мощ е в ръцете на тези, които вярват.“ Внезапно всички пътища изчезват, освен един, вратата се отваря и аз влизам.

5. ХРАМЪТ В НАС

*Пригответи се, песъчинке.
Пригответи се...
Храма ми построй —
и ме почитай.
Храма ми построй —
недокоснат от човешка ръка.*

Вече влязъл през вратата и попаднал на мястото, изпълнено със спокойствие вътре в мен, научил се успешно да се спускам под потока на съзнанието към място без мисли, отпил дълбоко от живата вода и укрепнал, виждам че това не е достатъчно. Виждам, че е необходимо повече, ако искам да открия царството. И така аз се моля пътищата да се разкрият пред мен. Моля се, вярвайки, че ще получа отговор. Моля се със силата на човек, подхранен от живата вода. Моля се от място, където молитвата притежава голяма мощ. Докато един ден, отпуснат и обвит от спокойствие и мир, чувам следните думи:

*Не стой, в безпорядък ти е храма,
имаш работа голяма —
нов храм трябва да се построи,
ще ти покажа какво ти предстои.*

И ми бе показано какво да правя. Да построя храма в мен. Трябва да започна нов живот. Живот, посветен на храма. Призван съм да бъда строител и архитект. За да създам красиво кътче в мен и да го украся с най-добрите материали, които успея да намеря. Да живея вътре, да служа и почитам моя Възлюбен. Защото сега разпознавам присъствието в мен — Светият. Великата Мистерия. Съществувала преди самото време. Всичко се променя.

О, колко скучен и празен ми се струва старият ми начин на живот в светлината на новата представа за вътрешния храм и това, което предстои. Какво приключение. Какви възможности. И все пак съм отрезвен от необятността на начинанието. Това си е пълно преобразяване на системата ми от убеждения. Призован съм да построя храм с нови, по-могъщи, духовни убеждения. Да бъде здрав, непоклатим. Старите ми, ограничаващи убеждения трябва да се променят. Има много работа за вършене.

Сега осъзнавам, че всяко мое убеждение за мен самия и света около мен, трябва да се преосмисли в тази нова светлина. Дори и най-скъпите ми и дълбоко вкоренени убеждения (особено те!) трябва да бъдат проверени и да докажат стойността си, преди да им бъде разрешен достъп до новия храм. Много от тях няма да издържат на изпитанието. Много от тях ще се окажат недостойни, посредствени. Нищо няма да бъде прието без детайлен, критичен преглед.

Отсега нататък решавам нито едно убеждение, независимо колко вярно или истинско ми се струва, да не получава място в новия храм, освен ако не допринася за здравината му. Дали това убеждение ще ми вдъхне сила? Дали ще пробуди в мен святата ми песен? Пречи ли ми това убеждение или ми помага в моя път? Всяко убеждение трябва да бъде проверявано чрез тези въпроси. Трябва да отговаря за себе си. Да се разголи, да се разкрие. Да бъде правдиво. Приятел или враг?

И тук е моментът, в който войнът в нас трябва да се притече на помощ. В ръката си той има меч и няма капка милост. Безпощаден е. Време е да бъдем необуздани. Време за смърт и възраждане. Време за трансформация.

Всяко живо същество има скрит в себе си войн. Виждате го в действие, когато лъвицата свирепо защитава малките си от изгладнели хищници. Виждате го при мравката, която бавно и методично влочи нещо, три пъти по-голямо от нея, към мравуняка. Това е безкомпромисно действие и отдаденост. Всеки от нас го носи в себе си. Може да го призове — независимо с каква цел. И така аз го пробуждам.

Някои убеждения много страстно ще спорят, че въпреки че не ни помагат, а те всъщност дори ни възпират със слабостта си, все пак заслужават да преминат през вратата заради това, че са реални. „Ние сме истински, следователно изискваме да влезем“, ще кажат те. Готови

са да използват такава логика и измама, за да бъдат приети, че много войни биват заблудени. Но ако войнът следва точно нарежданията, тези убеждения ще бъдат съсечени на място и няма да получат достъп до новия храм. Задачата на война е да пази неуморно, за да не бъде осквернен храма с лоши, некачествени материали. „Служиш ли на моя господар?“ пита войнът всяко убеждение и всяко едно трябва да отговори, а отговорът — да се прецени внимателно. Почти нищо не може да остане скрито по този начин и много убеждения ще бъдат отхвърлени.

Заради безброй поколения, през които е бил пренебрегван, потокът на съзнанието на нашата раса е бил замърсен от страх, съмнение и слабост, а това е породило многобройни ограничаващи убеждения. Като пиявици, те смучат жизнената ни сила. Заслепяват ни за истинската ни мощ и слава. О, паяк, чието ухапването ни кара да халюцинираме. Майка на всички илюзии. Мръсно, жълто, двуглаво куче, което говори с двете си усти едновременно. Лъжец. Измамник. Крадец. Нямах място в храма.

Тези убеждения са раните на моето поколение, кървим и страдаме заради тях. Рани, които всеки от нас трябва да излекува, за да можем да се почувстваме завършени...

Това не е някакво просто, интелектуално упражнение. А е работа за вълшебник. За майстор. За ясновидец. Бъдещето ни ще се развие, в зависимост от успеха или провала на начинанието. Съдбата ни се определя от убежденията, които запазваме и онези, които отхвърляме. Каквото и да съчетаем в нас, в това ще се превърнем. Това, което липсва в храма, няма да присъства и в живота ни. Такъв е законът. Свещен закон. Велик закон.

Готов съм да отхвърля моята действителност. Да отрека сетивата си. Да преобърна небе и земя, ако това се иска, за да построя храм, достоен за това призвание. Трябва да създам свой собствен храм. Никой да не може да пристъпи, освен ако не позволя... Храмът е мой и мога да го оформям, украсявам и строя по свой си начин. Не е необходимо да приемам неща, приети от други преди мен. Не трябва да следвам ничии други представи, освен моите собствени. Необходимо е само да съм верен на себе си и на гласа вътре в мен.

О! Възторгът от гледката на храма в мен. Тук ще живея. Тук ще се докосвам до Великата Мистерия. Оттук ще се втурвам в непознати

светове. Това ще бъде моят параклис и моят потир. Моята лодка. А лодката ще бъде здрава, способна да издържи на най-бурните вълни, тъй като възнамерявам да изследвам нашир и дълж. Ще следвам потока на съзнанието в непознати води. Очаква ме толкова много.

Моят свят се отваря. Зрението ми е чисто. А гласът в мен говори, „Бъди дързък. Не чакай. Построй ми храм, ще живея с теб и ще ти донеса големи съкровища.“ Сега виждам и разбирам, че няма неща, които да не мога да направя. Няма място, където да не мога да отида. Ето така стои въпросът с човешките същества, така е стоял и така ще бъде завинаги. Велика и благородна съдба очаква всеки, който се осмели да следва този път.

6. ПОСТРОЯВАНЕ НА ХРАМА

*Посей истината
дълбоко в себе си
Като зрънце, тя ще порасте,
ще покълне, ще разцъфне.
Птички тук ще долетят,
ще издуят гушки и ще пеят.*

Следващите няколко месеца са период на отражение. Период на самоанализ. Период на смут и объркване. Подобно на това да живееш в къща в ремонт. Сякаш нищо не си е на мястото, пълен хаос. Много ограничаващи убеждения биват отхвърлени незабавно. Някои напускат доброволно. Други се налага да бъдат влачени, те пищят и ритат с крака, и това понякога се повтаря отново и отново. Мисля, че вече са си отишли, че съм се очистил от тях, само за да ги открия отново седмица по-късно, а понякога дори и след час.

Възприети са нови убеждения. Някои се чувстват като у дома си и свикват бързо. Други обаче трябва да бъдат придумвани и връщани от време на време, защото бягат щом им обърна гръб. По-трудно е, отколкото очаквах. Понякога ми се иска да се предам. Струва ли си? Питам се. Но гласът в мен винаги ме окуражава да продължавам.

За смяната на даден модел за действителността с друг е необходимо време и търпение. Изглежда странно. Нереално. Понякога ефектът сякаш е отрицателен. Този период на преход възбужда страхове, води до безпокойство, усложнения. Искане ми се да ви кажа, че е бил гладък преход, но не е така. Споменавам това, само заради тези, които искат да следват пътя — да бъдат по-добре запознати с терена. Това не е път за плахи сърца или мързеливи хора. Необходимо е много да дадеш, преди да получиш, каквото и да било. Хората, търсещи бързи резултати, скоро изоставят този път, наричайки го път за глупаците. Но те са глупаците, защото няма друг начин храмът да бъде

построен, освен камък по камък. Издига се с тежък труд и пот на челото.

При строенето на храма използвам много източници. Пия на големи глътки от извора на предците ми. Не се налага да съм предан на нито една система и така избирам най-добрите убеждения. Убеждения, които ми прилягат на сърцето. Нямам никакви ограничения или табута да заимствам, изтривам или добавям от една система към друга, стига да отговаря на целта ми. Онези, които не се съгласят с мен относно моя подход, са в пълното си право, ако това е тяхното убеждение. Бъдете верни на себе си.

Започвам с цитат от Библията: „Светият Отец на драго сърце ви дава всичко, което поискате“.

Започвам с това убеждение, тъй като то съдържа няколко вдъхващи сила елемента, които мога да използвам. Първо, Отецът, Бог, Първоизточникът, Великият светец. Нещо по-голямо от мен съществува. Нещо, наричано Бог. Обръщат се към него с „Отче наш“. Свързан съм с него. Изглежда връзката е близка. За него е удоволствие да ми дава всичко, което поискам? Това е много могъщо убеждение... ако можете да повярвате в него.

И така работата започва. Окуражавам ума си да се спира за дълго на това твърдение. Да го обмисля. Какво означава? Кой е този Отец? Да ми даде всичко, което поискам? Звучи невероятно. Прекалено хубаво, за да е истина, но все пак е написано в Библията. Идва от предците ми. Вярвам ли в това? Няма значение. Няма значение? Трудно ми е да повярвам на собствените си думи.

Съвсем неочаквано по гърба ми полазват тръпки — нагоре, надолу. Чувствам се така развълнуван като дете току-що направило първите си крачки и открило свободата. Като човек, видял нови хоризонти и възможности да се разкриват пред него, знаейки, че повече няма да е ограничен. Няма значение дали вярвам или не. Няма значение!

Колко чудесно. Колко освобождаващо. Колко стимулиращо. Отсега нататък всичките ми убеждения ще се избират вътре в мен, а няма да ми бъдат налагани отвън. Аз ще решавам. Сам ще избирам в какво да вярвам. Ще изградя света си въз основа на вътрешната представа, а не чрез външните си сетива. Да избера ли това убеждение? Това е единственият въпрос, който ще трябва или ще

искам някога да си задавам. Ще направи ли храма по-красив? Ще укрепи ли основите му? Достатъчно ценно ли е това убеждение, че да го допусна в съзнанието си? Това са единствените въпроси, които трябва да си задавам.

И така аз си изготвям дневна програма, за да се съсредоточа и да размишлявам върху нещата, в които искам да вярвам. Запечатването им в съзнанието наподобява много метода на запомняне на таблицата за умножение — чрез безброй повторения. Знам, че всяка мисъл или схващане, подхранвани и наторявани чрез повторение, ще пуснат корени в мен. Накрая, ако съм достатъчно упорит, ще оживят вътре в мен. Знам това благодарение на опита си, така че съвестно полагам усилия.

„Светият Отец на драго сърце ми дава всичко, което поискам“. Светият Отец? Какво е Отецът? Представям си любящ, щедър, грижовен Бог, само дето думата Бог не е добра. Не е подходяща. Прекалено натоварена е с религиозен смисъл. По-скоро си представям как вселената се разгръща щедро, с любов. А това е по-добре. И удовлетворява вселената, така че да ми дава нещата, които поискам. По някакъв начин съм свързан с нея. С Великата Мистерия. Обичам това понятие. Показва, че не е нужно да знам какво точно е. Велико е и е мистерия. Това ме задоволява. Удобно ми е да съм в неизвестност. Достатъчно вълнуващо е да знам за съществуването на нещо толкова прекрасно, без да ми е известно какво точно е. Ако се налага да знам повече, ще ми бъде казано повече, сигурен съм. И така Великата Мистерия без усилия прави реални нещата, които искам. За нея е удоволствие. Иска да го прави. Невероятно!

В Корана има пасаж, който гласи: „Когато направите крачка към Аллах, Аллах прави две към вас.“ Ще бъдат богато възнаградени тези, които поемат по пътя. Това ми харесва. Искам и това да бъде част от храма ми.

Сега иде очаквам резултати от тази дейност вътре в мен. Ще ги търся. Ще ги оценявам, когато и където и да ми се случат. Ще възхвалявам Великата Мистерия за щедростта ѝ. Ще получа награди, благосклонност, подаръци, съкровища и много още. Ще бъде път на голяма радост и изобилие. Това е новото ми убеждение, което ще подхранвам. Когато приближавам Великата Мистерия, Великата Мистерия идва към мен.

Понякога медитирам над тези открития. Обмислям ги. Представям си, че са истина. Представям си резултатите от тях, сякаш са действителност. Фокусирам ума си върху всяко едно за момент.

Друг път просто си повтарям твърдения. Тихо си шептя мантри, утвърждения. Подхранвам ума си с неща, в които искам да вярвам. Да не знае дясната ръка какво прави лявата — това ми е ежедневна практика. „Не мислете за резултатите“, е казал руският мистик Гурджиев, „просто действайте.“ Има магия и чудо в този начин на поведение.

Всеки ден отделям време за този процес, както за ядене и къпане. Поставил съм си задачата тези схващания да станат мои. Да ги включвам отново и отново в ума си, докато не оживеят там. Ще спра единствено когато се превърнат в жива, пареща действителност. Те не ми вършат работа като мъртви понятия, като нещо, което чета и обмислям и след пет минути съм го забравил. Независимо от надежди, желаниа, предположения — искам тези истини да бъдат така реални, както са ръцете и краката ми. Като въздуха, който дишам. Така реални като очите и зениците ми. Реални като стотиците кости, които изграждат тялото ми. Така реални като мистерията на моето съществуване. Защото ако не е така реално, както тези неща, то тогава е безполезно. Така че аз се мъча да го затвърждавам като действителност. Да създам тази действителност.

Тренирането на ума по този начин понякога е приятно и ободряващо, тъй като от време на време човек зърва лъч надежда, че всичко ще е, както го иска. И тези лъчи на надежда ни вдъхват живот и ни изпълват с дълбок трепет, колкото и мимолетни да са. Точно в такива моменти се уверяваме, че сме на прав път. Друг път пък тези упражнения ни се струват досадни и дразнещи. В повечето случаи — трябва да знаете истината — това си е трудна работа. Необходима е отдаденост. Воля, решителност, упоритост, прозорливост — всички те играят своята роля. Човек трябва да се мобилизира изцяло, да впрегне всичките си вътрешни ресурси. Това е алхимия, в най-чистата ѝ форма. Работата, която вършим, представлява препрограмиране на неврологическите ни вериги, което изгражда в нас нов модел на действителността. Построяване на храма. Храм, недокоснат от човешка ръка. Извличане на злато от слама. Истинска магия. Превръщаш се в могъщ човек...

Този храм не само ще ни служи, но ще спомогне да се изчисти и потокът на съзнанието на човешкия род. Защото това, което тече през нас, тече и през другите. Кое то тече през един човек, тече през всички хора. Подхранвани сме от един и същи поток. Всеки от нас чисти или замърсява в зависимост от убежденията и мислите си. Точно поради тази причина тази дейност е толкова важна за целия ни род. И точно заради това невидими ръце ще ни се притичат винаги на помощ, ако поемем по този път.

Чудесно призвание е да построим храм на чистотата и силата. Това е пътят на познавача. Пътят на мистика и шамана. Преди тези пътища са били скрити от нас, забулени в тайнство или облечени в религиозни доктрини. Нека да повдигнем воала веднъж завинаги, за да могат всички да видят. Нека си поискаме тази дейност обратно от религиите. Тук съществуват големи възможности за трансформация. Нека истината бъде разбулена. Всички могат да строят храмовете си според собствената си представа. Не е необходимо човек да е религиозен. Трябва само да е с добро сърце и да следва вътрешния си глас.

И така аз полагам усилия да построя храма си. Избирам вдъхващи ми сила убеждения, извлечени от много източници. Ровя се из завещаното ми от предците и откривам много неща, които да използвам. Благодаря им за тези истини. Те докосват сърцето ми и се превръщат в камъни за моя храм. Вслушвам се в нещата, на които вътрешният ми глас ме учи, и те също се превръщат в част от храма. Благодаря на Великата Мистерия за това, което тайно ми показва.

И така започва се. Трудя се не само заради себе си, но за всички хора. Сърцето ми е чисто. Духът ми — нетърпелив. А храмът се издига, камък след камък. Истина след истина. Работя с удоволствие и съм изпълнен с благодарност, че ми се разкриват толкова много неща.

Седмица след седмица, месец след месец, година след година, в мен започват да се зараждат могъщи, духовни убеждения. Не плоски понятия, а живи, ярки истини, които носят със себе си цял куп съкровища. Дарове с изключителна красота биват поставяни в краката ми. Отнасят се с мен като с цар, като с най-любим човек. Издигат ме и виждам чудеса. Поднесен ми бе и най-скъпият дар, този, който ценя повече от всички останали. Пробудих се от съня, прогледнах.

ЧАСТ ТРЕТА

1. ПРАКТИКАТА

*Завръщане в къщи
Нищо не е нужно,
няма къде да отидеш.
Ела си у дома, пращинке,
ела си у дома.*

Да се завърнеш вкъщи означава да вземеш решение, че сега е моментът и няма път за отстъпление или илюзии. Означава да се вгледаш в себе си, в живота си, мястото си във вселената, без да влагаш нито надежда, нито отчаяние. Да видиш всичко, точно както е. Да видиш себе си, какъвто си. Да спреш за миг и просто да се освободиш от всичко, за това е необходим кураж.

Да се видим такива, каквито наистина сме, не е лесно, нито пък винаги е приятно. Прекарали сме почти целия си живот, опитвайки се да бъдем нещо различно от това, което сме. Да имаме повече пари, повече успехи, да изглеждаме по-добре, да сме по-умни, в по-добра форма. Но през това време сме се отдалечили от самите себе си, не сме заели конкретна позиция, никога не сме претендирали за нашето си малко късче от вселената, колкото и нищожно да е то. Не сме използвали и грам време или изникнала възможност, за да се опознаем и да открием красотата си. Твърде уплашени от това, което бихме могли да открием.

Голяма смелост е необходима, за да се вгледа човек в себе си, да спре времето и да изтрие илюзиите си. Защото когато се вгледаме дълбоко в себе си, може да открием, че не сме толкова успели или красиви, умни или любящи, колкото сме си мислели или надявали. А това е шокиращо. Вглеждайки се отблизо, може да открием, че всъщност сме доста раними, объркани, сами, несигурни. Но е добре да знаем тези неща за себе си. Защо да бягаме от тях? Те са реални. Ако сме напълно искрени със себе си, ще признаем, че сме имали

подозрения. Това също е добре. Защото е хубаво да виждаме истинското си лице, а не да тънем в гордост и самодоволство или отчаяно да се опитваме да се превърнем в нещо друго. Освободете се от всичко това. Приберете се вкъщи и се отпуснете. Придърпайте си един стол и се запознайте отново с това, което сте в момента. Аз-а, който избягвате и се опитвате да промените. Освободете се от тези измислици. Изнервящо е и е в разрез със собствените ви интереси. Може би да бъдете самите себе си не е толкова лошо, колкото сте подозирали. Може да е така, а може и да не е. Как ще сте сигурни, ако не отделите време да разберете? Крие риск, но алтернативата е постоянно бягство от самите себе си. А това е ужасно уморително. И го правите цял живот.

Да се почувствате в душата си като у дома си е чудесно изживяване. Голяма стъпка. Решителна стъпка. Когато се опознаем и се приемем без излишни илюзии, от гърба ни се смъква огромно бреме. Само тогава можем да се научим да се отпусваме истински и да се наслаждаваме на себе си. Точно докато отчаяно се стремим да сме различни от истинската си същност, ние затъваме.

Когато заемем някаква позиция, идва свободата. Развиваме нова представа за нас самите, преценката ни се променя. Ставаме по-толерантни към себе си и започваме дори да се харесваме, недостатъците си и всичко останало. Ставаме по-толерантни и към другите хора. Вече не е необходимо да отговарят на очакванията ни, да споделят възгледите ни, да бъдат, каквито ние искаме, или да живеят по начина, по който ние очакваме от тях. Сега вече има повече място за пъстрота, противоречия, различия. При смекчаването на очакванията ни, свързани с другите, можем напълно да оценим разликите и уникалността им.

Когато не е необходимо да сме нещо различно, от това, което наистина сме и когато другите не е необходимо да са различни, от това, което представляват — всичко е много по-открито и лесно. Внезапно старият ни начин на преценяване на самите себе си и другите, ни се струва толкова абсурден. Нещата са такива, каквито са. Когато се отпуснем и позволим на живота просто да си тече, вместо да го дирижираме, се случва нещо чудесно. Ние оценяваме всичко заради това, което наистина е.

Да живеете по този начин, не означава просто да се почувствате уютно със самите себе си, но и с живота си. Така, като сме избягали от себе си, така сме избягали и от живота си. Опитвали сме се да повярваме, че е нещо, което не е. Опитвали сме се да го превърнем в утопия, където всяко желание и мечта е трябвало да бъдат изпълнени. Имаме тази изградена представа за живота си и когато той не отговаря на очакванията ни, се депресираме, обезкуражаваме, обезверяваме. Живеем в илюзия. Искаме животът да бъде, какъвто мислим, че трябва да бъде, може да бъде или ще бъде. Страхуваме се да го погледнем директно. Страхуваме се от това, с което може да се сблъскаме. Спомнете си времето, когато сте били малки и сте си представяли какъв ще бъде животът ви като пораснете? Е, вие вече сте големи — ето това е!

Животът е щастие. Животът е тъга. Животът е наслада. Животът е печал. Животът е здраве. Животът е болест. Животът е успех. Животът е провал. Животът е вълнение. Животът е скука. Животът е постигане на целите. Животът е неуспешно реализиране на целите. Животът е приятели. Животът е самота. Животът е объркване. Животът е сигурност.

И точно това му е хубавото — това разнообразие. Животът е такъв, какъвто е, и ако спрете и погледнете отвъд илюзията за това какъв трябва да е и го изследвате отблизо, ще откриете, че това разнообразие крие изумителна красота и доброта.

Имаме живота си. Имаме нашето съществуване. Имаме тяло и ум. Това е ценно. Притежаваме свободна воля да избираме мислите и действия си. Това е чудесно. Ние сме на пътешествие. Вълнуващо и ужасяващо. Пътешествието ни включва възходи и падения, надежди и страхове, но е приятно. Това, че светът е добър, не е просто някаква случайна идея. Светът със сигурност е добър, защото можем да усетим неговата доброта. Приятелство, блестящо синьо небе, правене на любов, деца, които играят, снежинки, залез, мили жестове, весели шеги, плаж, дървета, горещ летен ден, хубав филм, сън в събота сутрин, прекрасна музика, вкусна храна, да окажеш помощ на някого, да седиш пред огъня, когато бурята вилнее отвън. Можем да изреждаме до безкрай и пак само ще сме се докоснали до добротата, която човек може да усети във всеки един ден от живота си.

Да се почувстваме уютно в живота си, означава да се пробудим, да се разтърсим силно и да осъзнаем, че не виждаме добротата само от време на време. Напротив, сблъскваме се с нея доста често, почти постоянно, ако наистина човек обръща внимание. Трябва да почувстваме, че е чудесно да сме на този свят. Колко прекрасно е да виждаме жълто и синьо, червено и черно, лилаво и зелено. Цялата тази цветност е предназначена за нас. Вкусваме сладко и горчиво. Притежаваме тези усещания и ги заслужаваме. Те са добри.

Виждаме смяната на сезоните. Виждаме нощта и деня, слънцето и луната. Всичко това е добро и подхранващо. Но животът невинаги е добър. Невинаги е приятен и весел. Не, понякога може да бъде крайно гаден и нечестен, но това също е животът.

Почувствайте се като у дома си. Освободете се от всякаква горчилка, разочарование, безпокойство или раздразнение и позволете на слънцето да ви погали и стопли с лъчите си.

Може да няма хайвер, но пък винаги има гореща чиния супа, която ще ви нахрани. Ако е студено, сложете си пуловер. Ако е тъмно, запалете лампа. Ако се чувствате самотни, извикайте приятел. Ако сте болни, вземете лекарство.

Може да не изглеждате като филмова звезда, но не сте и чудовището Франкенщайн. Може да нямате толкова късмет, пари, любов или здраве, като някои други хора, но все пак светът е пълен с толкова добротата, която да ви изпълни, ако ѝ позволите. Освободете се от всички илюзии и се почувствайте като у дома си. Животът се случва постоянно. Разлива се щедро около вас, всяка минута, всеки ден. Почувствайте се уютно в кожата си и му се насладете.

2. ПРЕВЪРЖЕТЕ РАНИТЕ СИ

*Превържете раните си,
дръжете се достойно,
величието вижте си тогаз,
обичайте се,
както ви обичам аз.
Уважение ми покажете
и раните си забравете.
И без превръзка да има рана,
оставете да тече кръвта,
да тече — за да остана,
свят светец с кръв да стана.*

Да обичаш себе си не е проява на тщеславие. Жизненоважно е, като храна и вода. Наш дълг е да се приемаме и обичаме дълбоко, изцяло, безрезервно. Да се подготвяме като булка за младоженеца. Да се излекуваме от всякакъв срам, съжаление и горчивина. Да се считаме за специални. Да съзнаваме високата си стойност. Да чувстваме, че имаме отредено място и роля в тази вселена. Да правим нещо по-малко, означава да отричаме задачата, за която сме родени.

Ако искаме да познаем достойнството и благородството си, трябва да се научим да обичаме и оценяваме чудото на това, което представляваме точно в този момент. Търсенето ни на смисъл и хармония във вселената не може да започне от другаде, освен от самите нас. Ако се провалим в това, значи се проваляме във всичко. Ако успеем, ни се открива много повече.

В една прекрасна пролетна утрин гледам през прозореца към цъфналия кучешки дрян. Великолепен е. Изпих си кафето и се готвя да започна да пиша, но ето че дрянът настоява за моето внимание и аз съм изкушен. Всяка година цъфти все по-величествено, а тази сутрин сякаш изнася представление. Наблюдавам го и това ми носи

неимоверна наслада. Не се вирам и не търся в него недостатъците, въпреки че съм сигурен, че ги има. Не си казвам това цветче е красиво, другото бива, онова можеше да е по-голямо, а това тук не е така добре оформено. Или тази вейка е твърде крехка, онази твърде къса, този клон е прекалено дълъг и смешен, изглежда не на място. Не го правя. Просто седя и го оценявам, заради това, което е, наслаждавам му се с цялото си същество.

Изведнъж писането не ми се струва толкова важно тази сутрин. Това ме кара да се замисля. Трябва да взема важно решение. Не съм ли толкова красив, колкото е всяка звезда от галактиката? Така уникален, както бурята, вилняла през нощта преди няколко дни? Така ведър и сияен, както зората на новия ден?

Питам се, красив ли е дрянът или не е. Отговарям, да, красив е. Развълнуван съм, тъй като решавам да си задам същия въпрос. Или съм красив, специален и уникален или не съм — кое е вярното? Няма междинен отговор. Няма спасително средно положение. Човек не може да има двама любими и да бъде отдаден и на двамата. Няма го равнодушното, патетично: „Част от мен е красива, а другата не е.“ Няма го невротичното: „Всичко ще ми е наред, веднага щом се променя, стана по-добър, отслабна, изкарам повече пари...“

Няма да правя компромис. Не мога да направя компромис. Защото осъзнавам, че ще се обърне срещу мен. Не, на въпроса трябва да се даде отговор и това трябва да стане днес, сега, на момента. Или съм красив, специален, уникален, или не съм? Кое от двете?

Има определящи моменти в живота на човек, когато трябва да бъде взето някакво решение и няма връщане назад. Затворил съм вратата след себе си и сега няма изход. Не мога да помръдна нито напред, нито назад, докато не дам отговор. И така отговарям. Отговарям дръзко. Учудвам се на дързостта си, учудвам се, че не давам плах отговор, а уверен и сигурен. Аз съм красив, специален и уникален... Такъв съм. И след като съм го заявил, внезапно откривам, че наистина е така. Сега го виждам ясно, не с интелекта или разума си, а с дълбочина и увереност. Чувствам го дълбоко в себе си, сякаш съм го знаел цял живот.

Изведнъж всичко засиява. Я дрянът смее ли ми се, сякаш казва: „Какво чака толкова дълго?“ Птиците усмихват ли ми се? Бил ли съм

внезапно посветен в някаква тайна? Като че ли в миг от мен се е вдигнал товар и се чувствам свободен и лек.

Хайде да поговорим за рани и белези, тъй като в този момент се обичаме дълбоко. Неприятен, емоционално зареден инцидент може да ви накара да се срамувате пет минути, а усещането да не отшуми четиридесет години. Срам е името, което даваме на чувството за малоценност и неспособност. Това е често срещано, осакатяващо състояние и не подхожда на тези, които искат да вървят по пътя на красотата.

Един брак се разпада. Загубвате работата си и не сте в състояние да си намерите нова. Любим или близък приятел ви се присмива. Надебелявате, гледате се в огледалото и не харесвате това, което виждате. Провалите се в нещо, което е било важно за вас. Разочаровате някого. Някой ви разочарова. Пътешествието ни през живота включва и такива моменти, в които сме вътрешно наранени, можете да сте сигурни в това. Обичам да ги наричам бойни белези. Но раните са, за да бъдат излекувани, а ние да станем по-силни. Не трябва да се срамуваме от това да претърпим провал или да бъдем наранени. Животът е епическа одисея. Битки се печелят и се губят. Възможности се изпускат и се сграбчват. Човек има сполуки и несполуки.

Ако нямате белези, моменти, в които сте се борили със срама, ако нямате горчиви съжаления или унижителни провали, то тогава що за живот сте живели? Не сте от моето племе и нямате място на масата ми. Сядам на маса само с тези, които са се проваляли и успявали, чиито бойни белези покриват телата им и които са горди, че са преживяли, и то величествено, всичко, което животът им е предложил. С тези, които са превързали раните си и са продължили напред.

Но срам, който ни трови упорито, не е полезен и в този случай трябва да бъдем бдителни. Такъв срам разкъсва и наранява душата, сякаш човек е погълнал бодлива тел и при всяко движение я усеща в себе си, Дори ходенето до кварталния магазин може да се превърне в мъчение, когато сме така наранени, просто трябва да се почувстваме живи и свободни.

И така, аз потеглям на пътешествие, за да превържа раните си и да преоткрия целостта си. Но какво да правя с недостатъците си, неспособностите си, какво да правя с тях, те съществуват? Решавам да ги обичам. Да ги приема като част от това, което съм. Да вярвам, че

съм красив не въпреки тях, а заради тях. Те са част от уникалността ми, като маркировка на диво животно. Те са моят отличителен белег. Правят ме реален.

Раните зарастват, когато прощаваме на себе си и на другите, заради нашата хуманност. Позволяваме на себе си и на другите да претърпяват провали и да грешат, да не са перфектни. Прощаваме си за пропуснати възможности, грешни решения. Прощаваме си за всички минали и бъдещи грешки. Осъзнаваме ранимостта и крехкостта си и то далеч не като проява на слабост, а като част от това, което сме Нашите чудатости и особености — всички те ни правят уникални. Специални и красиви сме, заради хуманността си, не въпреки нея. В действителност точно в това се крие истинската ни красота.

И нека не се оплакваме горчиво всеки път, щом сме наранени. Вижте даровете, които идват с раните Обновяват ни като пролетен дъжд. Приносът им е неизмерим. Ставаме по-добри благодарение на тях. И освен това — раните зараствах.

Но ако раната не оздравява, тогава какво? Оставете я да кърви. Оставете я да кърви и да пропие земята с болката и тъгата, си. Но нека да няма съжаление или горчивина. Ако успеете да направите това, то болката ви ще се превърне в дар, всичко ще се облагодетелства и подхрани от пречистващата ѝ сила. Дарете я с радост. Всеки, в един друг момент, трябва да: понесе известен товар. Никой не е имунизиран. Това е законът на съществуването ни. А някои носят по-тежък товар от други — това също е закон. Задачата ни не е да го разберем, а да вървим по пътя, който сме поели.

Съзнателното страдание също носи своите радости и награди. Има тайни, които се разкриват тук и никъде другаде. Ако сме направили всичко, което е във възможностите ни да поправим нещата, ако сме се трудили много. Ако сме се молили за напътствие, вслушвали сме се и сме следвали насоките. Ако сме се очистили от всяко самосъжаление, депресия, гняв или негодувание. Ако сме направили всичко това и пътят ни все пак води към долината на тъгата, то пригответе се за пътешествието. Допрете чашата до устните си и пийте. „Не моята воля, а твоята“ се превръща в наша мантра и смело се впускаме напред, знаейки, че и по този път има дарове и съкровища.

Рана, неопетнена от съжаление или горчивина, е благословена с дълбоко състрадание и разбиране. Виждаме човешкото състояние,

включително и нас самите, болката и чуждото страдание отекват дълбоко в нас. Внезапно съзираме стотици, хиляди, в много по-тежко положение от нашето, а през цялото време сме си мислели, че нашето страдание е огромно. Сега се чувстваме засрамени, тъй като осъзнаваме, че сме благословени.

Раната се превръща в нов прозорец, през който виждаме света възроден, и освободени от вглъбеността в самите себе си, ние се дивим на удоволствията и чудесата, които сега виждаме. Приятел на гости, ароматът на свежи цветя, звукът от дъжда, но покрива, тези неща ни докосват и ни правят щастливи. Парадоксално е, но животът ни компенсира повече през това време и ние се чудим защо въобще някога сме се тревожили за толкова тривиални неща в миналото и благодарим на вселената за това, че сега сме благословени.

Но ако незарасналата рана е замърсена от самосъжаление, гняв, негодувание, горчивина, то тогава определено вървим по адски пътища и терзанията ни са големи. Вътрешни демони ни измъчват, присмиват ни се и тъгата ни поглъща. Всичко ни се струва грозно, слънцето, луната и всички красиви неща остават скрити за нас и пътят не крие никакви радости или съкровища, тъй като това е път на тъмнина и смърт.

Но винаги има изход и за да го достигнем, трябва да минем през самите себе си. Велика и свята е Мистерията, която ни показва тези неща и ни указва пътя към светлината.

3. НЕ СЪДЕТЕ ТВЪРДЕ СТРОГО

*Прашинки,
не се съдете твърде строго,
за да не стане драма
да се увие около врата ви
вашата оценка Истина-Закон
и да увисне като камък.*

Великата Мистерия никога не ме съди. Подкрепя ме, подхранва, обича и напълно ме приема. И ме окуражава да правя същото. „Обичай себе си, както те обичам аз.“

И не само мен обича Великата Мистерия. Тя дава рамо на всички, дори и на най-злонамерените. Такава е любовта ѝ. Никой няма да бъде наказан, освен онези, които се наказват сами. Всичко ти се прощава, когато ти сам си простиш. Едно единствено нещо се иска от нас: да се обичаме и да се приемаме, както вселената ни е обичала и приемала. Това е всичко.

Сега виждам, че не мога да се отклоня от пътя. Ако сърцето ми е чисто, всичко е наред. Аз съм част от вселената, така чист и прекрасен като всички други творения. Всички мои пътища са свети, още от момента, в който стъпя на тях. Няма нужда да се срамувам от нищо.

От този момент решавам да се отрека от чувството за вина и угризенията за всички грешки, минали и бъдещи. Човек дава всичко от себе си. Не се иска повече. Не се очаква повече. Понякога ще вземам лоши решения — знам това. Понякога последиците ще нараняват хора. Човек съм. Но няма да обръщам твърде много внимание на тези неща. Ще кажа тиха молитва и ще продължа. Имам по-добри неща за правене от това да се торозя. Няма място за съжаление или самообвинения. Каква полза от тях? Тъй като независимо какво, мисля, че съм направил, независимо колко ужасни си представям последствията от моето безразсъдство, слънцето ще продължи да

свети, а луната — да се върти. През зимата ще вали, а лятото ще си остане сезон за хладни напитки и почивка. Пролетта ще си остане сезонът на влюбените, а първата целувка — все така вълнуваща. Манговото дърво ще дава сладките си плодове, а дъждовете ще напояват почвата. Жените ще продължат да раждат деца, които ще порастват и ще имат свои деца. Безброй звезди ще продължат да обсипват небосвода. Реките няма да прекъснат своя ход към океана, а океанът ще си има своите приливи и отливи. Могъщият кедър ще продължи да се извисява към небето, а птиците — да пеят в ранни зори. Така че какъв е проблемът?

Великата Мистерия ни обича. Подкрепя ни. Приема ни. Боготвори ни. И на нас не позволява да се държим по друг начин към себе си. Кара ни да празнуваме собственото си съществуване. А когато правим това, когато си прощаваме за всички провали, ние си позволяваме да бъдем изцяло хуманни. Да проявим красиво човеколюбив. Да празнуваме хуманността си. Да празнуваме правото си да грешим. Когато се отворим по този начин и се освободим от строгата оценка за нас самите — нещо чудесно се случва в нас. Ние разцъфтяваме и ставаме по-силни на фона на тази вечна любов и приемане. Това е газта на лампата ни и колкото по-ярко гори тя, толкова повече ни удивлява, защото започваме да виждаме себе си такива, каквито наистина сме — откриваме истинската си стойност.

И когато свикнем редовно да се гледаме по този начин, ден след ден, седмица след седмица, някои скрити наши кътчета започват да ни се разкриват. Таланти и дарби, за които не сме и подозирали, излизат на повърхността. И всичко се къпе в топлия пламък на любовта и приемането. Говорим за безрезервна, абсолютна, пълна любов и приемане. Не трябва да пропускаме нищо, а да обичаме и приемаме всяка слабост и неспособност. Дори и най-тъмните ъгли на душата си. Всичко или нищо — това е предизвикателството. И когато се справим достойно с него, идва ред на велика алхимия.

Като пъпки на дърво, покарващи в топлия пролетен ден. Като семена, заровени в топла, влажна, плодородна почва. Като птици, възхваляващи с песен величието на новия ден, ние също правим величието си реално чрез тази любов. Без нея сме мъртви, безплодни. Скелети. Осакатени сме. С нея сме всичко. Около нас — само нови

неща. Нова зора настъпва. Ражда се нов живот без срам и съжаление. Живот, изпълнен с любов и приемане. Живот, подхранван отвътре.

Както мравката приема земята и земята приема нея. Както нощта приема луната и луната — нощта. Както листото приема клона и клонът — листото. Така ние се приемаме. Чувстваме се завършени, цели и дръзваме да се потопим навътре в Мистерията.

4. МОЛИТВА

*Танцувай, пей заради мен
и всячески ме възхвалявай.
Сърцето и умът да се изпълнят с мен.
И аз ще се явя, а ти се вдъхновявай
че ще ядеш на масата,
ще ти сервирам
най-скъпото ще си за мен
и всичко ще направя — не само този ден.*

Молитвата е храна за вселената и може да бъде приготвена по най-различни творчески начини. Точно както добрият готвач е изобретателен и се заиграва с храната, така човек може да подходи креативно спрямо молитвата. Възможностите са необятни, след като придобиете усет към тях. Ще откриете в това голямо забавление, а отплатата ще е богата. Ще ви подхранва дълбоко и ще ви снабдява с изобилие от неща. Най-важно е да не се чувствате заплашени, притиснати от молитвата. Така както всеки може да се научи да готви, така всеки може да се научи да се моли. Необходима е само малко практика.

Обичам да се моля и бих искал да споделя някои от любимите си рецепти, но нека първо ви разкажа една история. Всъщност става дума за един разказ на Толстой за един свещеник и трима отшелници.

Докато пътува към манастира си, един свещеник научава за съществуването на самотен остров, на който живеят трима отшелници. Чува разговорите на няколко пилигрими, които също пътуват на кораба, разбира, че отшелниците извършват духовни тайнства и му се приисква да ги изучи.

Когато приближават острова, свещеникът моли капитана да пусне котва и да му позволи да отиде до острова с малка лодка с няколко гребци. Когато стъпва на брега и заговаря отшелниците,

открива, че редят молитви, измислени от тях. Желаяйки да поправи това, свещеникът се заема да ги научи на правилни молитви от Светото писание. Те, не осъзнавайки, че правят нещо лошо, се съгласяват с готовност.

Отшелниците, прости хорица, в напреднала възраст, се затрудняват да запомнят думите на молитвата. Цял ден свещеникът ги кара да повтарят думите, докато и тримата я научат наизуст без грешка.

Същата вечер, когато луната се показва, той се връща на кораба. Опъват платната и отпътуват. Свещеникът наблюдава от кърмата как мъничкият остров се стопява в далечината.

По-късно през нощта свещеникът вижда нещо бяло и лъскаво, което приближава в посока откъм острова, „Сигурно е лодка, плаваща след нас“, мисли си той, но нещото ги настига така бързо, че предположението изглежда невероятно, а и не се виждат платна.

Той извиква на кормчията, „Какво е това?“, въпреки че вече различава тримата отшелници, движещи се по водата, бляскаво бели, с лъчисти сиви бради, които толкова бързо се приближават, сякаш корабът е спрял. Отшелниците им правят жест да спрат. И тримата се плъзгат по водата, без да движат краката си.

„Забравихме молитвите, проговарят заедно, научи ни отново.“

„Вашата молитва ще достигне Господ“, отговаря свещеникът и смирено се покланя до земи на възрастните хора, те се обръщат и тръгват обратно през морето. А до изгрев-слънце, светлина озарява мястото, където тримата се скриват от погледа.

Всеки от нас се моли по негов си начин и ако сърцето е чисто, значи и молитвата е добра. Духовният път е път на молитви. Молитвата е храна за душата, за същността ни, за вселената. Молитвата е общуване. Тя е шепотът на влюбените. Тя е размяната на тихи послания между човека и Великата Мистерия. Молитвата ни свързва, прави ни по-смирени, по-силни, просвещава ни и ни прави едно с Великата Мистерия.

Молим се, не, защото се очаква от нас, и не, защото се чувстваме длъжни, или защото някое правило или указ ни налагат да се молим. Не, правим го, тъй като ни е приятно общуването с възлюбения. Жадни сме за духовното присъствие, което ни разтърсва из основи.

Получаваме толкова много при молитва, не само това, което молитвата, ни дава, а то е много, но и благодатта от присъствието на Светията. Когато Великата Мистерия нахлува в нас, прониква навсякъде и ние се чувстваме вътре в нея, част от нея, всичко друго избледнява. А това е един от любимите ми начини да се моля. Молитвата на Святото Присъствие. Молитвата на преклонението пред Великата Мистерия. Когато съм много спокоен, настроен на тази вълна, чувствам веселите трепети на сътворението. Чувствам го с всяка своя клетка и накъдето и да погледна, виждам Великата Мистерия. Вълна след вълна от съвършен мир и хармония пулсират в мен.

Всяко действие е божествено, когато любимият ме притежава по този начин. Всяка среща е среща със Светията вътре в мен. Като Уолт Уитман и аз заявявам:

*„Във всяка неща Бога чувам и съзирам,
макар ни най-малко да не го разбирам.
От денонощието всеки час,
и всеки миг от този час,
аз виждам късчета от Бога в нас,
в лицата на мъже, жени, аз виждам Бог,
и в собственото отражение в стъкло.
На улицата виждам пуснати от Бог писма
и всяко носи Божието име вместо подпис.
И ги оставям там, където са,
защото знам,
че навреме други ще пристигат —
за вечни времена.“*

Молитвата на преклонението пред Великата Мистерия. О, колко специална е тази молитва. Човек трябва да прекара малко време насаме със Светията. Като всяка връзка и тази трябва да се изгражда и възпитава. Нужно е опознаване. Доверие. Тихо, специално време заедно. Да бъдеш с Великата Мистерия по този начин не означава просто да мислиш за тези неща. То е отвъд мислите. Отвъд понятията.

Това са тихи моменти на молитва и преклонение. Да се изгубиш в присъствието.

Понякога по средата на най-забързания ден, когато съм погълнат от детайлите на живота си, Великата Мистерия ми идва на гости. Изведнъж тя е тук и всички грижи и тревоги се стопяват, издигам се и вече не съм сам, а под божествена протекция. В тези моменти пред мен се разкрива целостта на всичко, сякаш гледам през очите на Възлюбения, а не през моите собствени. Това е молитвата за вечното присъствие на Великата Мистерия.

Да се молиш със сърце, изпълнено с възхвала и благодарност, също е начин, който носи голяма наслада. Всеки ден аз казвам едно простичко „Обичам те“, например сутрин. Или казвам „Твоето изкуство е така чудесно и величествено“, когато видя нещо трогателно — слънцето, пробиващо с лъчи през облаците, птица, следваща поривите на вятъра — потвърждавайки любовта си и признанието към Великия Светия. Никога не се уморявам да възхвалявам. Ухажвам духа като любимо същество. Изразявам признателността си към Великата Мистерия. Възхвалявам я. Оценявам я.

При всяко ядене, когато си казвам молитвата, практика, която ми доставя голямо удоволствие, намирам за какво да изкажа благодарност: радостите от деня, компанията на приятелите, успехът на дадено начинание, здравето ми, храната, ароматите — ежедневни удоволствия, за които благодаря. Всеки дар, всяко удоволствие, всяка гледка и звук идват от Великата Мистерия. Има толкова много неща, за които да съм благодарен. Накъдето и да погледна, виждам тези съкровища. И колкото повече благодаря и възхвалявам, толкова повече красота забелязвам. Сякаш постоянната възхвала някак измива и пречиства очите ми, така че да не пропускам нищо. Чувал съм мистици да съобщават за подобен род случаи, а аз ги повтарям. Молитвата за възхвала и благодарност е една от вратите по пътя към красотата.

Никога не пропускам възможност да възхвалявам и благодаря на Великата Мистерия. Отдавам ѝ признание за всичко. За слънчевия ден, здравето ми, хората, които срещам, успехите и радостите, които изживявам ежедневно. Всичко идва от Великата Мистерия и всеки път когато се сетя, ѝ отправям своето признание. Това ми помага да се чувствам свързан, благословен, специален.

Ако хвалех вселената хиляди пъти на ден, пак нямаше да мога подобаващо да изразя дълбоката си признателност за всичко, което Великата Мистерия прави за мен. За голямата радост и привилегията да живея.

Ако можех да живея вечно колко весело щеше да е да се присъединя към светия, ангелски хор и да пея и възхвалявам Светията.

„Свято, свято, свято е твоето изкуство, о, Велики“, гласът ми би отеквал до най-далечните точки на вселената. Колко развълнуван щях да съм, ако можех да участвам във възхвалата на неговото Величие, да възпявам славата му. Усетил съм Великата Мистерия и съм свидетел на добрината ѝ. От първа ръка зная колко всеобхватни са красотата и любовта ѝ, колко стимулиращо е докосването ѝ, колко пълна е прошката ѝ. Колко дребно, просто нещо е да участваме във възхвалата ѝ по този начин. Такива неща съм си представял. А тези мисли са сладки, защото дълбоко ме подхранват.

Молитвата за любов и приемане е практиката да обичаш и приемаш, така както Великата Мистерия го прави. Започвам със себе си. Обичам се и се приемам изцяло, защото знам, че докато не го направя, не мога и друг да обичам истински, дори и Великата Мистерия. Трябва напълно да признавам, оценявам, да се прекланям пред храма на собственото си разгръщане.

Когато се осмивам, принизявам, омаловажавам с думи или мислено, то тогава осмивам работата на Великата Мистерия. С всяка възмутителна мисъл за себе си, аз я посрамвам. И тъй като не искам да я позоря, започвам да изтъквам хубавото. Каква ирония — прекланяйки се пред нейното величие, аз величая и самия себе си.

След това се уча да обичам и приемам братята и сестрите си, с които съм на една планета, дори и онези, които най-много ме дразнят или ме отблъскват. Особено тях, тъй като не е голямо постижение за мен или Великата Мистерия да избирам кого да обичам и кого не. Да се заобиколя с хора, с които се съгласявам и на които се възхищавам, и да осъждам онези, с които си противоречим. Това добро ли е? Дори и тези, които са извършили престъпления срещу братята и сестрите ми и не са показали угризения, нима не трябва да обичаме и тях?

Колко дълбока е любовта ни, ако не можем да обичаме престъпника, така както жертвите? Не се ли нуждаят спешно и двете страни от любов и лечение? Не е ли една от Божиите заповеди да

отвърщаме с любов на омразата, с добро на злото? И ако не можем да правим това, не може ли да го възприемам като наш идеал? Не можем ли поне понякога да излизаме извън нормалните коловози на отношение към хората? Можем ли да станем по-малко критични и да даряваме повече любов? Не е ли това един от начините да пробудим сърцето си, така че Великата Мистерия да заживее в нас?

Един приятел ми разказа за една демонстрация за правата на животните, при която един от активистите, виждайки жена в кожено палто, разярено се втурва към нея. Решимостта му е толкова голяма, че стъпква няколко бездомници, легнали на тротоара и продължава без въобще да се извини или да попита как са, загрижен единствено да не изпусне да предизвика жената с палтото. Толкова е погълнат от преследването, че не вижда по-далеч от носа си. Трябва да не допускаме същото да се случва с нас. Справедливото негодувание е ужасно нещо. Често се мислим за справедливи, смятаме, че знаем всичко и правото е наша страна, това става, когато си мислим, че имаме всички отговори. Когато нашият път е единственият верен. Започваме да раздаваме присъди. Но не това е призиванието ни. Нека Великата Мистерия да съди, а ние да раздаваме любов. За това сме призвани.

Ако работим за социална промяна — а това е добро дело — нека винаги сърцето ни да е будно и достатъчно голямо за всички. Няма врагове, има само незнание. Няма кого да мразите, а има много, които да обичате.

Когато ми е трудно да приема, простя и да обичам някого поради някакви основателни причини, имам готово решение в ума си, питам се: „Великата Мистерия обича ли този човек?“. И отговорът винаги е да. Какво ми остава тогава?

Дълбоко във всеки от нас гори пламък — искрата на Светията. В някои хора гори ярко, при други е едва различим, но винаги е там. С любов и приемане пламъкът става по-голям. Можем да помогнем на другите да го разпалят като видим доброто у тях, дори и те самите да не го виждат. Особено тогава, защото това е процес на трансформация, наистина велик процес. Благословени са тези, чието пробудено сърце им позволи да извършват този лечебен процес. Без такива работници, полетата определено биха останали пусти. Това са пазителите на огъня, призиванието им е велико. Велика е славата им.

Също и в молитва, обичам и приемам живота си такъв, какъвто е — несъвършен. Защото това е моят живот. Животът, който ми е бил дарен. Независимо колко ми се иска да е различен, това е, което имам. Животът ми е свят и специален, в това съм сигурен. Ако не мога да видя това, то ето докъде трябва да започна да работя. Моят живот е чудо. Тайнство. Голяма чест, голяма привилегия е възможността да вкусиш живота. Всеки ден отправям благодарности и възхвали заради тази чест.

И накрая — аз обичам и приемам Великата Мистерия. Парадоксално е, но откривам, че когато се моля в този ред, съм най-чувствителен, разбиращ и настроен на правилната вълна. Ако започна с обичта и приемането на Великата Мистерия, което въобще не е трудно, може да открия, че не приемам братята и сестрите си или себе си. И доводът ми ще е, че Великата Мистерия го заслужава, а останалите не. Но ако трябва да мина по другия, път, за да стигна до Великата Мистерия, ако трябва да обикна първо себе си, после братята и сестрите си, след това живота си и тогава да заслужи правото да боготворя Великата Мистерия. Ако това са вратите, през които трябва да премина, то тогава аз правя това усилие заради любовта си към Светията.

Това са прости, но могъщи молитви — извират от сърцето и ума ми по цял ден, ежедневно, и дълбоко ме радват и подхранват.

Повечето хора, когато им се каже молитва, си мислят за молитва-молба, да поискаш нещо. Това също е много важна молитва и може да бъде използвана много ефективно, но нека ви споделя една тайна. Наречете го готварски трик, ако искате, от човек, който е приготвил много угощения благодарение на въпросната техника. Всъщност рецептата не е моя. Заех я от Библията. Опитвал съм я много пъти и мога да гарантирам за качествата ѝ:

*„За каквото и да се молите, ако повярвате,
че сте го получили, ще го получите.“*

Когато искам Великата Мистерия да осъществи някое мое желание, си изграждам образ на исканото. Отделям малко време на Ден, за да утвърждавам, че вече е реализирано. Не се чудя дали ще се

случи. Не се надявам. Не падам на колене, за да се моля. Просто си създавам желаните образи и живея с усещането, че вече са факт. А усещането е силно и ярко.

И когато приключа, просто се освобождавам от всичко. Не се опитвам постоянно да нося усещанията и образите със себе си. Не се насилвам да вярвам във всеки един момент, по цял ден — не е необходимо. Оставям Великата Мистерия да работи с тези образи по нейния си начин. Силата ѝ е по-голяма от моето разбиране. Винаги по време на молитва вярвам, че исканото от мен, вече ми се е случило. Това е тайната съставка на рецептата. И не спирам да се моля по този начин, докато не видя, че става реалност.

Не мога да препоръчам този метод твърде настоятелно. Използвал съм го с голям успех много пъти. Ще ви подхрани и ощастливи по най-различни начини и помнете — Господ на драго сърце ви дава всичко, което поискате.

И начинаещите и опитните готвачи ще постигнат отлични резултати с тази рецепта. Използвайте я често или когато е необходимо. Чувствайте се свободни да промените всяка една от предходните рецепти според вкуса си, добавяйки или отстранявайки по нещо. Така правят всички добри готвачи. Оставете върху молитвата собствения си отпечатък. Направете го по вашия начин.

Молете се за останалите и с останалите. Съпругът или съпругата ви, деца, приятели, други вярващи. Твърде често, ако въобще се молим, ние го правим, когато сме сами. Толкова е стимулиращо да чуеш молитвата, извираща от сърцето на някого, и така да станеш част от нея. Няма значение дали думите са обикновени или красноречиви и изразителни — когато идва направо от сърцето, молитвата е лечебен, успокояващ балсам и всички, които я чуят са подхранени, съживени.

Колко пъти в малката стая сърцето ми е било пронизвано от простите, но искрени молитви на братята и сестрите ми, когато са отваряли сърцата си и са се молили от дълбините им. Това е красотата на споделената дружба. Дори и само с един друг човек. Подхранваме се дълбоко с молитвите си.

След като веднъж сте станали свидетели на радостите и удоволствията от молитвата, няма да ви е трудно да се молите повече пъти на ден. Ще го правите, защото ви стимулира, кара ви да се чувствате свързани, доближава ви до огъня вътре във вас. Защото с

молитвата идва израстването, а с израстването — единението с Великата Мистерия. Такъв е ефектът на молитвата. И така ние се научаваме да водим свят живот.

5. ТЪМНИНАТА

*Когато тъмнина те поглъща,
не бой се, наблизо съм аз.
Ето, давам ти лампа и газ,
Светилник твой ще седи
зорко да бди и следи.
Както с нощ се сменя денят,
така сигурно е,
че аз ще се върна и бдя.*

Великото дело се нуждае от вашата преданост и отдаденост, отново и отново. След неизбежните отклонения и периодите на празнота и бездействие трябва да се гмурнете с още по-голяма страст и самоотверженост. Ще има безброй такива моменти преди наистина да се забележи израстване или стабилност.

Твърде лесно е да повярвате, когато четете творбите на големи мъдреци, мистици или шамани, че те никога не са имали периоди на съмнение или объркване, седмици на бездействие или моменти, в които сивотата се е просмуквала в съзнанието им, моменти, в които всичко им се е струвало безнадеждно.

Писането е избирателен процес. Лесно е да се пише само за екстаза, върховете, чудесата и да се избягва плявата. Така се получава чудесно четиво, но не е реално или поне не представя пълна картина на реалността.

Поглеждам духовния дневник, в който пиша всеки ден, и откривам, че в него има много бисери, много прозрения, но попадам на нови и нови периоди на леност, депресия, отчаяние, объркване. Какво се случва с мен, когато чета тези редове? Изпълвам се със състрадание. Състрадание към самия мен. Изпълвам се с уважение пред мащабността на задачата. Лесно е, мислят някои, да се открие царството. Да, лесно е, но на теория. Лесно се правят първите няколко

крачки. Лесно е да се яхне гребена на изостреното осъзнаване, когато приливите на съзнанието са достигнали своя връх. Лесно е да се прочетат книгите. Лесно се изпълва човек с добри намерения.

Всеки, който мисли, че е лесно, не е подлагал рамене под плуга, за да обработва нивите. Не е преследвал изплъзващата се плячка през безбройни, студени, черни нощи, само за да изгуби следата и да се лута безцелно в тъмнината. Не е хвърлял въдицата си в дълбоките, тайнствени води и не я е вадил е празна кукичка отново и отново, преди да почувства и най-слабото помръдване на плувката. И точно при това от голяма полза може да бъде дневникът.

Редовното водене на духовен дневник е безценно помагало, което домогващият се използва, за да изобразява напредъка си и да наблюдава приливите и отливите. Вътрешните ни територии трябва да бъдат скицирани и изследвани, ако искаме да разберем и да си пробием път през този тайнствен, вътрешен терен.

Освен това дневникът ще направи по-смирен търсещия, тъй като той ще открие колко слаби и преходни са най-добрите му намерения. С възвишени идеали и сурова непоколебимост решаваме да се отдадем на различни, духовни практики. И ние започваме, изпълнени с най-добри намерения, дори и с капка превъзходство в поведението ни. Работим върху себе си в продължение на няколко дни или седмици, но след това започваме да пропускаме ден или два, след това седмица или две, докато накрая, леко изумени, не си зададем въпроса: „Какво се случи?“

И така започваме отново, но този път ще е различно, твърдо решаваме, че сега вече ще се придържаме към програмата си, но се проваляме отново и отново. Дневникът, който водим всеки ден, ни позволява да проследяваме опитите си, началото, прекъсванията, периодите на продуктивност и застой. Дори опитът за водене на дневник всеки ден е показателен. Отначало пишем в него ежедневно, след това пропускаме няколко дни и внезапно се връщаме към дневника си, за да открием, че са минали три седмици или три месеца, без да сме написали нищо. Какво се е случило?

Това е работа, която не подлежи на разбиране. Никога не трябва да се подценява мащабността на задачата. Тук има много повече от видимото на пръв поглед.

Трябва да сте наясно с истината. Ще се провалите отново и отново. Ще се препъвате и ще падате стотици, дори хиляди пъти. Преди да забележите истински напредък и стабилност, ще се отчайвате, ще губите вяра, ще се обезкуражавате, съмнявате, ще се самосъжालявате, ще се чудите дали някога въобще ще се случи нещо.

Означава ли това, че сте изгубили пътя? Не, изобщо не. Ето нещо ценно, което трябва да знаете — това е пътят. В началото чувството за безсилие е силно — при зараждането на нашата духовност — и точно в този момент се нуждаем от търпение и самоотверженост. Човек се мята между възторга и пълното отчаяние. Възторг, когато благодарение на милостта на Великата Мистерия, Светият Дух ни изпълва и ние напълно осъзнаваме и сме опиянени от неговото съществуване, той е жив и е вътре в нас, сигурни сме в това. В нас цари увереност, вътрешен мир и радост. Откриват ни се истини и осъзнаваме всичко в дълбочина.

Обаче ни завладява пълно отчаяние, когато това осъзнаване изчезне също така внезапно, както се е появило, и ни остави зачудени дали не сме си измислили цялата случка. Съмнение се прокрадва и ни поглъща тъмнина, нямаме лампа или газ и оставаме в това състояние с дни, може би дори седмици. Отчаяно се стремим към същото чувство, към състоянието на единство със Светията, но всичките ни старания са напразни и ни се струва, че е минала цяла вечност. И тогава, внезапно, усещането се завръща.

Търсецният ще си спести много вътрешни терзания, ако осъзнае, че има върхове и спадове на съзнанието, че пътешествието навътре е свързано с приливи и отливи, така реални като тези на океана. Трябва да вземете това предвид при изграждането на светилището вътре във вас.

Иска ми се да знаех това преди много години, когато неуморно се борех да достигна до светлината, само за да ме обземе чувството за безсилие, когато тя изчезнеше. Постоянно се питах, *Защо?... Защо изчезна?*, мислех си, че аз не правя нещо както трябва, че съм неспособен. Може би не бях достатъчно откровен? Но сега знам и разбирам приливите и отливите и когато тъмнината ме обгърне, имам лампа и газ, и само чакам светлината да се появи отново. Чакам спокоен и уверен. Вече съм опитен моряк. Плавал съм в тези води. Имам карта на територията. Напълно спокоен съм в тъмнината.

Духовните практики, извършвани, докато човек тъне в тъмнина, също имат своята полза. Те са отсечки от пътя, които не могат да бъдат прескочени и неимоверно укрепват вътрешното ни Аз. Без тях не бихме имали напредък. Трябва да сме благодарни за тези възможности. Ако искате да рискувате и да се потопите надълбоко, трябва да се научите да плувате, не само по течението, а и срещу него. Това не е пътешествие за плахи или слабохарактерни хора.

Така че заредете се с безкрайна доза съчувствие към себе си и вътрешните си борби. Съвземайте се отново и отново. Всичко върви, както трябва.

Тези, които са се посветили на пътя, получават всичко.

6. ПОДРОБНОСТИ

*В цялото — много.
В многото — едно цяло.
Навсякъде може да се открие.
Но да се види — никъде.
Къде се крие?*

Плащане на сметки, ходене на зъболекар, готвене, оправяне на леглото, ходене на работа — животът е низ от подробности. Разговор с приятел по телефона, ходене до магазина за продукти за вечерята, пране, гладене на риза, гледане на филм. Подробности. Обичайни подробности. И все пак точно чрез тези подробности се разкрива тъканта на живота. Материя, така сложно оплетена. Различни конци и цветове, смесени така ненатрапчиво. Тъканта е едно цяло и все пак всяка нишка е част от това цяло. Ако нямаше части, нямаше да съществува и цялото, затова аз обичам и се радвам на частите, тъй като обичам цялото.

Кое в живота е маловажно? Кое трябва да бъде игнорирано, претупано, избегнато? Какво е животът без подробностите?

Брат Лорънс, християнският мистик, който постига духовност чрез пълно себеотрицание при изпълняването на задълженията си като готвач в манастира, казва: „Господ не гледа размера на делата, а количеството любов, което човек влага при изпълнението им.“ Брат Лорънс, притежаващ простота и душевна чистота в изобилие, е обърквал другарите си монаси, като е твърдял, че времето за молитви е без значение за него, тъй като всяко негово действие е молитва. Той е бил смаян от необходимостта да ходи в параклиса да се моли по времето, определено за молитви и така да засвидетелства предаността си, тъй като самият му живот е изразявал предаността му. Смятал е това време за загубено, тъй като в действителност е трябвало да бъде в кухнята, да работи и да приготвя ястия за братята си.

Ако мога да се докосна до Светия Дух по време на молитва и медитация, защо да не мога и докато бърша съдовете? Или в колата, докато пътувам за уговорена среща? И ако не мога да го постигна в тези моменти, що за връзка е това?

Всичко става по-мащабно, сякаш гледано през лупа, когато човек разбере, че подробностите са проявление на Светията и че е част от чудото. Обикновено? Нищо не е обикновено, освен ако не искаме да наречем най-красивия скъпоценен камък обикновен. Освен ако плачът на новороденото е нещо обикновено. Освен ако блестящите краски на залеза са обикновени. Всяко нещо е необикновено, притежава своя собствена красота. И дори когато забравим това, когато се паникьосаме, объркаме, почувстваме се съкрушени — не е ли това също част от подробностите на живота? Трябва ли да избягваме тези чувства? Или напротив, да ги прегръщаме, обичаме, приемаме като част от това, което сме?

*Трябва ли всяка звезда да е най-ярката?
Трябва ли всяко цвете да е най-красивото?
Трябва ли всеки цвят да е най-блестящият?
Ако е така, къде ще е контрастът, нюансите,
приливите и отливите на разгръщащия се живот?
И така стъпките ми кънтят радостно.*

Възгласяват чудото.

Стъпки на възхвала и признание.

Аз съм чудото и чудото е навсякъде около мен.

*Аз съм истината и истината ме обгръща
отвсякъде.*

*Аз съм красотата и мога да съзря красота
навсякъде.*

*Аз съм разгръщащата се мистерия, наблюдавам
се и се изпълвам с благоговение.*

*Тъй като аз съм тъкачът, но едновременно с това
съм и самата нишка. Аз съм оранжево, но все
пак съм и синьо. Аз съм цялото и част от цялото.*

Птица, камък, вятърът, човекът — всеки от нас има своя собствена реалност, и все пак сме едно семейство. Всичко живо и неживо е близко свързано с всички други неща. Всеки има своята песен. Всеки изпълнява цел. Всичко и всички имат определена съдба.

Всичко е част от тъканта. Всяка мисъл и действие. Всяко наше движение, независимо колко незначително смятаме, че е, е мъничка нишка от цялото. Всеки от нас участва по негов си начин. Всеки от нас допълва тъканта. И всеки е тъкач. Заедно със слънцето, луната и всяко живо същество, ние оформяме фигурите, и така Мистерията се разгръща. Няма разделение. Всички сме едно цяло. Свято цяло. Свят, свят, свят е Този, който ми показва всичко това.

7. ПРОБУДЕНОТО СЪРЦЕ

*Бягайки от затвора
на мъничкото си Аз,
намирам себе си
и в цялото се вливам...
Аз ли съм? Не съм ли аз?*

Пробудено сърце притежават тези, чиито граници между Аз-а и останалите са се разширили. Искаше ми се да кажа „са изчезнали“, но щях да преувелича. Тъй като границите не толкова изчезват, колкото спират да имат значение. Случайните познати стават приятели, понякога дори напълно непознати стават част от семейството. Това се случва, тъй като сърцето ни се е пробудило за по-обширни реалности. То вече не бие студено и самотно в тесните си граници, а става нежно, любвеобилно и се протяга, така че да обгърне всички. Това е истинска благословия, защото ни позволява да съзрем красота, останала скрита за нас.

Усещаме колко самотни са възрастните хора, колко неловко се чувстват и колко объркани са младежите, усещаме отчаянието на бездомниците и безработните, безнадеждността на алкохолиците и наркоманите, страха на болните и умиращите, страданието на разведените, които се мъчат да свикнат с раздялата, болката и срама на престъпниците.

И така ние помагаме. Помагаме, защото го искаме. Сърцето ни води. Кара ни да протегнем ръка, да се вслушаме, да отделим време, загриженост, пари — каквото е необходимо. И откриваме, че тези дела ни обогатяват и стимулират, ставаме по-добри. Когато се изгубим в грижата един за друг, откриваме съвършен, вътрешен мир.

За съжаление, животът ни е сложен, пренаселен, запълнен. Понякога усещаме, че сме твърде заети, за да правим услуги. Постоянно имаме толкова много неща за вършене и всички те ни се

струват ужасно важни. Но ако не оценим стойността и не поставим акцента върху това да пробудим сърцето си, да си помагаме, ако не приемем това за важна и неоценима част от израстването и развитието ни, какво говори това за нас? Духовността ни просто интелектуално упражнение ли е? Нещо, за което мислим и четем в книгите? Какъв път сме поели, ако оказването на помощ не е част от пътешествието ни? Настина ли си мислим, че изкарването на повече пари, гледането на телевизия още една вечер или излизането на кръчма ще ни направи по-щастливи или ще ни донесе удовлетворение? Може би това, от което наистина се нуждаем, е да се отворим и да почувстваме дълбоката си, специална връзка с живота и другите. Да счупим затворническите вериги на постоянната ни заетост със самите себе си. Да допуснем повече хора и неща в тесния си свят. Отворете прозорците и оставете свежият въздух да нахлуе. Нека сърцето ни да види и да започне да бие не само за нас самите, а и за другите. Когато направим това, ще усетим какъв лечебен балсам е за душата. Как израстваме и политаем, когато наливаме газ в лампата си.

Нашият дар е животът ни, той е чест, привилегия, тайнство, за което сме вечно благодарни. Пробуденото сърце никога не забравя това. Желанието да помагаш идва от задълбочено оценяване на живота. Ние сме благословени с неизброими богатства и радости, независимо от ситуацията, в която се намираме, и така в знак на благодарност ние вършим нашата част.

Спомняме си минали моменти, в които ни е оказвана помощ, приятели, случайни познати, дори непознати са ни помагали, когато сме имали най-голяма нужда. Тогава това ни се е струвало истинско чудо, сега е наш ред. Да се превърнем в чудо за другите. Ние се превръщаме в машината, чрез която Великата Мистерия обсипва с дарове другите, тъй като толкова много се е изляло върху нас.

Голяма чест е да гледаш как Великата Мистерия се разгръща, разкрива се навсякъде. И ние смирено питаем как да станем част от това? Чрез молитви на възхвала и благодарност сетивата ни се изострят и можем, да видим и почувстваме радостта на вселената. И оттам идва това всепоглъщащо желание да служим и да бъдем движещата машина на това величие.

Пробуденото сърце лесно намира начини да помага. Често го правите инстинктивно. Някой се подхлъзна и вие протягате ръка. Кола

е излязла от пътя, присъединявате се към останалите и бутате. Ваш колега е в депресия, давате му да разбере, че сте загрижени. По начало ние сме мили и внимателни в много отношения, но това може да се задълбочи неимоверно много. Това са само първите няколко стъпки по изумителния път към дълбините на нашето сърце.

Колко пъти в инфарктни ситуации сте виждали хора да се сплотяват за общото добро? Река заплашва да излезе от коритото си и да залее даден град. Градът се мобилизира. Гражданите работят цяла нощ, за да предотвратят катастрофата. Отправен е призив и хората откликват. Работят в хармония. Някои пълнят торби с едър пясък, други ги натрупват по брега на реката. Някои приемат обаждания. Други готвят, трети носят вода и храна на работниците. Напълно непознати хора, работещи рамо до рамо. И по време на кризисната ситуация цари ободрение, усеща се спойката между хората. Чувство за принадлежност и принос към нещо по-велико от нас самите. След това проблемът изчезва, хората се връщат към живота си и всичко започва да тече постарому. Почти, защото нещо в нас се е променило. Късче от сърцата ни е било докоснато, отворило се е. Открили сме, че обичаме да си помагаме. Това ни е доставило дълбока наслада и винаги ще си спомняме с умиление за въпросното събитие.

Когато даваме израз на същността си по такъв интимен и уникален начин, когато забравяме себе си, докато помагаме, пред нас се разкрива нашето единство, целостта ни. И тогава чистота на преживяването се усеща най-дълбоко. Щастливи са тези от нас, които са били призовани и са станали част от подобно събитие. Изживяването е незабравимо.

Но ако в тази момент се вслушате внимателно вътре в себе си, ако веднага отворите сърцето си, ще чуете ехото на велик призив. Призивът е отправен точно към вас.

Призивът на вселената към децата ѝ гласи: „Елате и станете част от това.“

„Но с мен няма никой. Сам съм. Какво мога да направя?“, може да ѝ отговорите.

Сам? Има хиляди, ако не и милиони от нас, които носят вода и сечат дърва, подчинявайки се на своя вътрешен призив. Ще ни видиш навсякъде, ако отвориш очи. Чувствай се поканен да се присъединиш и ще откриеш много приятели и задръжност. Не е необходимо да ставаш

член на организация, да приемаш някаква религия, просто следвай сърцето си и прави добро. Това е достатъчно. Без да бързаш, стъпка по стъпка, това е всичко, което се изисква.

Сърцето се отваря бавно и сладостно като красиво цвете, подаващо главица от стегната, твърда пъпка. Листче по листче, докато не разцъфне в целия си разкош. Същото става с нас. Правете това, което сърцето ви подсказва. Следвайте сърцето си. Доверете му се. Оставете се да ви води. Нека да разцъфне. Ще останете изумени от резултата.

Понякога, когато правя услуга, това е един вид акт на благоговение. Потъвам във възторг и благоговение пред Великата Мистерия, в която живея. Не помагам на никого. Докосвам се до Благословения. „Защото когато бях гладен, вие ме нахранихте. Когато бях жаден, вие ми дадохте да пия, бях болен, а вие се грижихте за мен, бях в затвора, а вие ме посещавахте.“ Те се учудват, „Господи, кога си бил гладен, а ние сме те нахранили, кога си бил жаден, а ние сме ти дали да пиеш, кога си бил болен, а ние сме се грижили за теб, кога си бил в затвора, а ние сме те посещавали?“ А Той отговаря, „Това, което сте направили дори и за един от братята си, все едно сте направили за мен.“

Това се превръща в реалност за нас, не просто в духовен принцип. Всички и всичко става проявление на Великия. Всеки жест на внимание и доброта се превръща в молитва и почитание. А в очите на братята и сестрите си ние виждаме безсмъртния пламък на самата вечност.

Когато работя, аз се опитвам да не завися от резултатите. Дарявам плодовете от труда си на Великата. Мистерия. Колкото и добра работа да съм свършил, не искам и да претендирам за похвала или полза. Заставам встрани с мисълта, че съм само служител, който се подчинява на своя господар. Воин в служба на своя цар. Каквото и да правя, дарявам всичко на Мистерията и съм спокоен.

Отдаването на плодовете от делата ми по този начин премахва възможността за разочарование или неудовлетвореност. Понякога може да се обезкуражим или разочароваме, когато нещата не се променят или не отговарят на представата ни. Ако е така, значи сме се ангажирали твърде много. Оставете неподвижни. Запазете пълно спокойствие. Действа сила, отвъд която всеки от нас може да разбира.

Когато се стремя към нещо, се чувствам напрегнат, не в настроение. Когато оставя нещата да се развиват от само себе си, правя това, за което съм призван, не се опитвам да променям нищо, чувствам се вдъхновен, свободен, жив. Понякога усещам призив да действам. Понякога не. Това са фактите. Не мога да нося всички кръстове. Не съм дошъл да спасявам света и да решавам всички социални проблеми. Достатъчно е да спася себе си и може би да направя една чаша хубав, топъл чай за братята и сестрите, си по пътя. Всичко останало би било глупаво и самонадеяно. Слушам, подчинявам се и след това се дръпвам от пътя.

Не се отказвам от действието. Прегръщам го и то жадно, ако съм призван за това. Но отричам стремлението. Ще направя всичко по силите си и след това вселената ще се погрижи за останалото. Защото ако трябва да си кажем истината, аз сам нищо не мога да направя, освен ако Великата Мистерия не действа чрез мен. А колкото по-отворен ставам за това, толкова повече тя преминава през мен и аз съм благословен.

Нека ви призная, че понякога, докато работя, понятието „аз“ изчезва напълно и остава само „тя“. Тези мигове са много специални. И тогава забелязвам, че тя не се стреми, не се тревожи, не се притеснява за резултатите, не се величае, не прави планове, и въпреки това благославя, обича и подхранва така съвършено. Колко лесно работи чрез мен, когато отсъствам. И ето отново се появявам аз с моите планове, грижи, добри намерения, обаче се улавям, отстъпвам отново и се размивам от сърце. Искане ми се да напиша стихотворение.

*Изсъхнала земя
надава вопли.
Дървета вехнат,
на животните
ребрата се броят.
Пак слънце палецо,
пак пек,
пак пир на лешояди.
И никой нищичко не може да направи.*

*От нищото внезапно
облак появи се.
Небето притъмня.
Дъжд заваля,
земята жадно пи
и всичко разцъфтя,
пак птици пеят,
животни припкат.
И никой нищичко не може да направи.*

Така стоят нещата, така били са и така завинаги ще бъдат. Великата Мистерия съдържа в себе си ритми и кръговрати, които никой от нас не е в състояние да разбере. Океанът има своите приливи и отливи. Луната пълнее и линее. Делата на хора и нации следват дълбоки ритми, в които не сме посветени, ние позволяваме нещата да се случват и просто следваме сърцето си, където и да ни води то.

Аз чистя стаята си. Благовъзпитан съм. Родителите ми остаряват, скоро ще имат нужда от моите грижи. Приятел се нуждае от заем — ще му дам, ако имам. Някой е в депресия — изслушвам го и го успокоявам. Някой пада — помагам му да се изправи. И ако бъда призван да направя повече от това, така да бъде, но призванието ми не е да се стремя, тревожа или да се притеснявам за възможните последствия. Някой по-велик от мен се грижи за тези неща.

И когато започна да се занимавам само със себе си и повярвам, че съм незаменим във всяка една ситуация, както понякога глупаво правя, просто си напомням, че вселената може да издигне хиляди мъже и жени по-добри от мен. И така в смирение аз изпълнявам моята част. Благодарен съм, че участвам. Чест е за мен, че съм призван. Развълнуван, че ще дам своя принос.

Аз съм клонът, а Великата Мистерия е дървото. Аз съм машината, чрез която източникът обогатява и обсипва с щедрост хората си. Позволявайки на Светия Източник да подхранва чрез мен, бидейки негов инструмент, откривам, че съм изпълнен с радост и вътрешен мир. Сякаш всяка моя клетка и атом трептят и пеят. Чувствам се чист, завършен, обогатен и жив. Такава е благословията на

пробуденото сърце или поне аз това съм усетил, а съм извървял само малка част от целия път.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

1. ВОИНЪТ И СВЕЩЕНАТА ПЕСЕН

*И така — видях хиляда воини,
препускащи на своите колесници,
и бляскаха във техните десници
хиляда меча, оголени и страшно устремени,
отдадени на Силите Свещени.
Те носеха се, въздухът трептеше,
от хиляда свети песни гора се залюляла,
велики битки водили и победили,
земята грейнала — пречистена и цяла,
и всичко стана и местото си зае,
както трябваше да е.*

Свещената песен? Какво за нея? Как е пробудена за живот? Сега тайната се разкрива пред вас.

Всеки от нас притежава дар, някакъв талант, който да развие и да даде на света. Може да е малък или голям, няма значение. Но той е важна част от разгръщащата се Мистерия. Свещената песен е нашият собствен уникален дар, нашата цел и всеки от нас е роден, за да я открие и сподели със света.

Свещената песен е посята дълбоко в нас, преди да се родим, и може да ѝ се вдъхне живот само ако пробуденото сърце се съчетае с духа на воина. И двата елемента са необходими. Едното без другото няма да е достатъчно.

Пробуденото сърце, като космическа майка, копнее да даде на света този дар. Кърви дори при мисълта, че мелодията може да бъде изгубена, без да се прояви. И никой да не я чуе. Тъй като само ние можем да изпеем свещената си песен и никой друг. Ако не я пробудим, тя ще бъде завинаги изгубена за света. И така пробуденото сърце търси духа на воина, за да могат да се съчетаят.

Нуждаем се от духа на война вътре в нас. Изпитваме необходимост да бъдем воители. Светът отчаяно търси воители. Благородни воители. Мили и любящи хора, но все пак воители. Мъже и жени, които не се страхуват да следват представата си, пътя си. Да бъдат различни. Да рискуват всичко в името на нещо велико. А за такава постъпка е необходима изключителна смелост.

В Тибет, думата воин означава „смел човек“. Да бъдеш воин означава да придобиеш смелост, но не чрез арогантност. По-скоро чрез смирение и доверие.

Да бъдеш воин означава да посрещаш ежедневните предизвикателства на живота сигурно и уверено. Да се чувстваш удобно в света, в който живееш. Да се движиш в хармония. Да се научиш да се доверяваш на силата си и на вътрешния си глас.

Воинът се захваща с всяка задача с кротка увереност. Сигурен е, тъй като вътрешният му глас е негов съюзник, направлява го и му помага. Сигурен е, тъй като могъществото на цялата вселена ще му се притече на помощ, ако е заел правилната страна. Свещена задача ли е тази? Ще обогати ли хората? Воинът си задава тези въпроси на всяка крачка от своя път и ако отговорът е положителен, то той е в състояние да призове всички сили на вселената на своя страна. Цялата мощ е на негово разположение.

Воинът се научава да вярва в тази истина безрезервно. Не оставя нищо на случайността. Не влиза в битка бос и с превръзка на кръста, а седнал в колесница и в пълно бойно снаряжение. А колесницата са собствените му убеждения. Убеждения на воин. Духовни убеждения. Чрез дисциплина и тренировки той си е създал могъщи убеждения относно себе си и връзката си с Великата Мистерия, и така той се впуска в битка. Уверен и сигурен.

В дясната си ръка държи оголен меч, посветен на светите сили. Мечът е динамичната воля, изпълняваща представата, пътя, начертан от вътрешния глас. Тъй като воинът не се бие само заради себе си? А за най-великото добро. Той се бори за раждането на представата и го прави, за да победи. Негов дълг е да победи.

Има много битки, които трябва да бъдат водени по духовния път, а собственият ни храм се превръща в арена на най-ожесточените от тях. Имаме велики победи, но търпим и горчиви загуби, и ако не

пробудим война вътре в нас със сигурност ще бъдем мамени и побеждавани.

Воинът познава хитростите на противника. Не подценява силата на мързела, страха, съмнението, объркването, чувството за неспособност и още много други вътрешни демони, изпъзели от мръсните канали на нашата раса. Воинът знае, че тези врагове трябва да бъдат победени. Дебне ги находчиво и ловко. Оpozнава поведението и навиците им и след това, ефикасно, без много шум, ги отстранява един по един.

Духът на война ще се събуди в нас, когато се отърсим от слабостта си, прозрем факта, че имаме велики предци и се съгласим да заемем нашето място сред редиците им. Трябва напълно да приемем, че сме приносителите на факлата на съзнанието, с всичките отговорности и възможности, произтичащи от това. Ние сме творците на бъдещето. Ние сме едновременно семето и утробата, от които бъдещето ще се роди. И не трябва да подхождаме към задачата си с лека ръка.

Духът на война е жив в този, който се отдал изцяло на пътя. Духът на война изисква непоколебимост и решителност. Това е динамичният елемент вътре в нас, който ни движи през всички препятствия. Това е отдадеността на представата, накъдето и да води тя. Трябва да бъдем искрени и непресторени във всеки един момент от живота си. Да сме откровени със себе си. Да уважаваме избора път и да го следваме докрай.

Ето така се раждат свещените песни. Така следваме съдбата си. Всеки от нас добавя по нещо свое. Всеки е неразделна част от цялото. Всеки е разгръщащата се Мистерия.

И пътешествието не спира. Воинът все още търси царството. Още два пътя трябва да бъдат открити. И той продължава напред.

2. ПЪТЯТ НА МОГЪЩЕСТВОТО

*Реката си тече и
в океана плавно тя се влива,
в Мистерията потопен,
откривам изворът за мен.*

Нека да отпием от извора с живата вода. Да се потопим в източник на могъщество, безкрайно по-надежден, от всеки друг, с който сме се сблъскали. Източник, който няма да пресъхне никога. Ще ви подхранва и обогатява.

Цялата сила, цялото могъщество идва от Великата. Мистерия. Да поемем пътя на могъществото означава просто да започнем да разбираме по-добре тази поразителна истина. Но тя трябва да се превърне за нас в нещо повече от просто понятие, ако искаме да черпим от този източник. Трябва да я приемаме като нещо реално и блестящо, каквото е обедното слънце. Така реално като земята, върху която стъпваме. Книгите няма да са от полза в този случай. Трябва авторитетно да потърсим силата си. И то вътре в нас. Реализацията на истинската ни същност ни зарежда със сила. Не можем да имитираме или да се преструваме относно това.

Възможно е да привлечем, към себе си, каквото пожелаем. Възможно е да станем много добри, каквото и да е призиванието ни. Възможно е да бъдем като великите личности от миналото. Можем да го направим, защото имаме възможност да черпим директно от великите, космически извори. Те са на наше разположение, стига да се слеем напълно и изцяло с източника на нашето съществуване, с източника на цялата сила.

И тук се сблъскам с голям парадокс. Виждам, че пътят на могъществото означава да станеш по-малък, а не по-голям. В степен, в която има по-малко „аз“ и повече „тя“, в степен, в която аз, егото ми, човекът се смалявам, а Великата Мистерия, източникът на цялата сила,

расте, при това съотношение ще дойде истинското и трайно могъщество. Когато умът ми притихне, остана неподвижен и почувствам мощта, дори и само за няколко мига, сякаш съм обновен, израснал, вдъхновен. Това е като да отпиеш от живата вода.

Тук е източникът на моето съществуване, казвам си. Тук е източникът на цялата сила. И пак тук е моят център, не само моят център, но и центърът на всички центрове. И в този свят център, съществувал преди самото време, аз живея, движа се, съществувам. В мен тече жива вода. В мен покълва свещеното семе. Крия в себе си закони и тайни. В мен е източникът на цялата сила. Приютил съм Святото Присъствие. В мен се съдържа всичко.

Промяната в нечие съзнание не се измерва във време, а в осъзнаване. Никой, не може да каже колко време ще отнеме подобно нещо. Може да е нужна година, две, пет, двадесет години, за да се случи нещо съществено. Може да отнеме шест месеца, два месеца. Може да се случи и за миг. Това са никому неясни мистерии. Но едно знаем със сигурност: с разширяването на съзнанието ни, се променя и цялото ни същество и вибрираме на по-висока честота. А при тези нови честоти улавяме дълбоки вътрешни истини там, където преди ни се е струвало, че няма нищо. Завесата е вдигната. Гледаме на света с други очи, а тези нови истини, навлезли в живота ни, влекат със себе си и един нов вид осъзнаване и разбиране. И точно когато достигнем дълбините на осъзнаването, вратите на могъществото се отварят за нас.

„На тези, които имат, ще им се даде, на тези, които нямат, дори и малкото ще им се отнеме.“

На пръв поглед това не изглежда честно. Несъмнено трябва да се вземе от тези, които имат и да се даде на тези, които нямат. Така разпределението изглежда по-честно, но всъщност нещата стоят по друг начин. Когато се замислим по-задълбочено, мъдростта на тази истина ни се разкрива. Тъй като силата е като поток, нея не я интересува накъде тече. Човек или е на нейна страна или не е. Или плува по течението или срещу него. Да приемем Великата Мистерия за източник на всичко, което ни се случва и да застанем рамо до рамо с нея, означава да имаме достъп до могъществото ѝ. Ако сме на нейна страна, ще открием, че тя определено ни дава всичко, което пожелаем.

От друга страна, ако се отнесем небрежно и не установим тази връзка, защото разчитаме само на собствените си сили, игнорираме или забравим могъщите сили, действащи вътре в нас, то тогава и малкото, което имаме, ще ни бъде отнето. Когато отказваме да приемем, че сме част от природата и природата е част от нас, ние възпрепятстваме потока. Живеем в тъмнина. Скриваме се в черупките си. Борим се срещу течението, а това е трудно и безполезно.

Когато се научим да черпим директно от великия, космически извор, ние се отваряме за вечно присъстващата сила вътре в нас. Количеството енергия, което можем да получим, е ограничено единствено от възможностите ни за реализирането ѝ. Ако намерим начин да увеличим реализацията, съответно веднага ще се увеличи и приемът и подаването. Вътре в нас тази енергия отива за различни видове дейности, които изграждат живота ни. Всеки аспект от нашата природа работи на по-бързи и по-мощни обороти. Художникът ще рисува с повече страст. Творбите на писателя ще са по-въздействащи. Атлетът ще стане по-силен. Бизнесменът — по-проницателен. Всичко, което правим ще бъде по-усилено и по-бързо, цялата ни същност ще е повлияна от това. И всички, които се докоснат до нас, ще го усетят. Защото ще се превърнем в един от притоците на живата вода.

Присъединете съм към мен и отворете очи за тази сила. Пригответе се за задачата. Преобразете съзнанието си чрез нови, помогъщи убеждения. Станете едно цяло с новите си убеждения и често се обръщайте към тях. Нека да оживеят във вас. Живейте така, както са живели великите личности от миналото. Те са нашите предци. Тяхната кръв тече във вените ни. Такава е съдбата ни.

3. ПО ПЪТЯ НА КРАСОТАТА

*Проникни дълбоко в мен,
соковете ми изпий,
отвори очите ми за този ден,
във който тръпнат от едно възшебство,
а красотата ми с опиянение да те дари.
Погледни, земята дори,
по която стъпваш,
е свещена, нали?*

Наш свещен дълг е да пробудим красота в живота си. Да съзрем красотата и да я направим неразделна част от нас самите. Да я оставим да изпълни умовете и сърцата ни. По този начин ще помогнем да се изчисти съзнанието на расата ни.

Първата крачка по пътя на красотата правим, когато започнем да приемаме живота напълно и безрезервно. Когато се научим да го приемаме като любим. Като приятел, който е бил до нас при възходите и паденията ви. Успехите и провалите. Душевно страдания. Победи. Бил е винаги до нас, и един ден отваряме очи и осъзнаваме, че сме влюбени. Осъзнаваме, че го обичаме — болката, страданията, всичко. Позволяваме на живота да бъде, какъвто е. Приемаме любимия си, какъвто е. Животът става наш спътник. Събеседник. Приятел. Внезапно започваме да го уважаваме повече. Какво бихме правили без него?

Когато очакваме животът винаги да е хубав, да ни задоволява, да ни дава нещата, които искаме, ние живеем в илюзия. Колко жалко. Изнервящо е всеки ден и всеки час да искаш да си щастлив, доволен, стимулиран. Станали сме толкова алчни. Не сме оставили място за болка, объркване, скука. Избягваме и отхвърляме всичко неприятно. Крием се от тези усещания, вместо да ги приемем като част от живота ни. Правейки това, несъзнателно отхвърляме живота. В очакване сме

на нещо различно, по-добро от случващото се в момента, когато в действителност чудото се разгръща навсякъде около нас. Нанизали сме се на острия връх на постоянното очакване. Носим трънени венци на неосъществените желания. Кървим и страдаме безплодно заради най-неосъществените подробности от живота ни. Време е да се събудим и да се освободим от това.

Тъй като на мястото на всяко изпълнено желание, моментално се появява ново. Това е великото прозрение на Буда. Всичко в този живот е преходно. Но ако това е същността на живота, на нашия любим, то тогава нека го прегърнем силно. Почувствайте нежността и крехкостта на всичко. Това ще го направи още по-ценно. Тъй като всеки миг е уникален. И може да му се насладите само веднъж и само сега. Ако не успеете да го направите, той ще си е отишъл, завинаги. Целувайте любимия си във всеки един момент. Приемете го изцяло. Освободете се от всички останали безсмислици. Заемете позиция. Застанете очи в очи с живота и го вижте сега, в този миг. Това е ваш дълг.

Всичко е свършено във вида, в който е. Когато напълно приема това, аз поемам пътя на красотата. Когато престана да съдя, анализирам, критикувам, сравнявам, аз виждам, че всяко нещо има своето място. Дори провалът, болестта, неуспехът играят своята роля. В мащабната схема да разгръщащата се вселена всички неща са такива, каквито трябва да бъдат. Дори и тъпичкият косъм има своето място във вселената. Всички неща се разкриват по свой собствен начин. Няма нищо, за което да се притеснявам или да се оплаквам. Напротив, имам много поводи за празнуване.

Настоящият момент винаги е жив и изпълнен с безброй съкровища. Предлага повече, отколкото можем да приемем. Вселената около нас е поразително сложна схема от събития, където всичко се случва наведнъж. Животът ни засипва с изобилието си. Навсякъде. Ние, обаче, можем да поемем само едно събитие, един фрагмент за даден момент. Вижте облаците в небето над нас. Чуйте песента на птиците. Шума от играта на децата на двора. Вижте всичките заобикалящи ни цветове. Виждате ли червеното? Синьото? Жълтото? Почувствайте земята, по която стъпваме. Погледнете лицето ми. Докоснете сърцето ми. Усетете присъствието ми вътре във вас. Вижте как вятърът си играе с клоните на дърветата. Как разцъфват цветята. Как жужи буболечката. Как тича мравката. Как нощта следва деня, а

денят — нощта. Вдигнете очи към луната. Настоящият момент е наситен с много повече красота и радост, отколкото бихме могли да си представим. Следващият момент също, и последващият.

Хайде да почетем малко поезия. Да послушаме музика. Да правим любов. Да посетим приятел. Да отидем на пътешествие. Да сготвим. Да ядем и пием охотно. Да се наслаждаваме. Вселената празнува. Да празнуваме с нея.

Всеки един миг е съвършен и завършен сам по себе си. Нищо повече не иска от нас, освен да вникнем в него. Да го приемем. Да му се насладим. На детето всичко му се струва удивително. Детето живее за мига. Да поемем по пътя на красотата означава да изживяваме всеки прекрасен миг, да бъдем като децата. Да погледнем на нещата с нови очи и отново всичко да ни се струва вълнуващо.

Кое в живота е важно, ако не бризът, галещ кожата ни в горещ, летен ден? Ако не искрящите цветове на някое дърво през пролетта? Ако не удоволствието да споделиш вечерта с добър приятел. Ако не взирането в нощното небе, обсипано със звезди. Кое е наистина важно, ако не тези неща, а те не ни ли заобикалят отвсякъде? Има ли моменти, в които не сме в състояние да оценяваме тези дарове, така изобилно изсипващи се върху нас? Ако не можем да ги видим, трябва да се молим очите ни да се отворят, тъй като изпускаме много.

Нека съзрем и красотата в собствените си сърца и в сърцата на другите. Много често забравяме това. Добре е да си напомним, че има много доброта на този свят, в човешкото сърце. Няма да я видите по телевизията. Няма да прочетете за нея във вестниците. Но тя е там и всички могат да я видят. Не трябва да забравяме факта, че зад всяко нападение, убийство, измама, за което чуваме, стоят хиляда добрини, направени от обикновени хора. Живеем в свят, в който хората се обичат и се подкрепят взаимно.

Не вярвате? Не го ли виждате? Оставете вестниците. Изключете телевизорите. Хайде, разходете се из квартала си. Отворете очи. Почувствайте сърцата на хората. Има красота. Навсякъде се открива доброта, щедрост, обич, загриженост, задружност. Вижте жената, която помага на чужденеца да научи български. Мъжа, който посещава колежата си в болницата, носи му цветя и го разтушава. Жената, която пече сладкиш и отива да посети възрастната си леля. Този, който помага на нещастния си приятел. Треньорът, който купува кола и

хамбургер на момчетата след мача с пари от джоба си. Онзи, който поправя колата на приятеля си, без да очаква отплата. Другият, който организира обществено събитие. И онзи, който работи без пари в кухня за бездомни. Изненадани ли сте? Не знаехте ли, че светът е прекрасно място за живеене? Не знаехте ли, че сърцата на хората са добри? Вгледайте се в собственото си сърце — то не е ли добро? Има безброй други такива хора. Не се заблуждавайте.

Ако търсите чудото във вселената, няма да ви отнеме много време да го откриете. Докато го правите, оценявайте го. Хвалете го. Благодарете за него. Изпълнете съзнанието си с него. То ще се умножи и се изсипе върху вас стократно. Упражнявайте се да ходите по пътя на красотата, докато откриете, че този път е винаги под краката ви, независимо къде стъпвате.

Практика. Човек израства с практиката. Балерината, която така леко и грациозно се носи по сцената, се упражнява ежедневно с часове, за да е сигурна, че мускулите на краката ѝ ще издържат. Тя го прави да изглежда лесно, въпреки че извън сцената е положила много труд, за да стигне до това представяне: Нима сте мислели, че пътят на мистика е различен? Трябва да отворим очите и сърцата си чрез практиката. Бегачът на дълги разстояния прави различни упражнения от копиехвъргача, но и двамата тренират упорито. Същото е с този, който иска да се пробуди за пътя на красотата. Той трябва да тренира точно като спортиста. Как? Просто е...

Подхранвайте ума си с мисли за красота. Упражнявайте се да я откривате навсякъде. Оставете нещата да ви развълнуват, да ви въздействат дълбоко. Бъдете като деца в радостта и доверието си. Хвалете вселената отново и отново за цялата ѝ благодат.

Умът ни израства благодарение на това, с което го подхранваме. Тази практика ще даде изобилни плодове и като Уилям Блейк ние ще започнем да виждаме Бог в стръкче трева и вечността в зрънце пясък.

Лесно е да гледаме на думите на Блейк като на чисто поетичен полет на фантазията и все пак когато сетивата се изострят и отворят — а те ще се изострят и отворят — откриваме в тях много повече истина, отколкото бихме могли да предположим. Тъй като, когато човек върви по пътя на красотата, всичко става по-обширно, по-грандиозно, по-живо и има моменти, в които навлизаме дълбоко в мистерията,

проникваме в утробата ѝ, изпитваме огромна наслада и излизаме опиянени, благоговеещи пред това, което сме видели и почувствали.

Да вървим по пътя на красотата означава да се прекланяме пред нашия храм. Да ликуваме от себе си, сякаш сме така величествени като слънцето. Така нежни и невинни като новородено. Така могъщи като разбунтувала се река. Тайнствени. Свещени. Свети. Такива сме ние.

С практика и внимание ще съзрем великолепието, колорита на нашето съществуване. Ще усетим как препуска във вените ни. Краката ни ще са здраво стъпили на пътя. Очите — отворени. Поглъщащи. Ще откриваме божественото във всичко. Ще се чувстваме благословени и пречистени. Преливащи. Шеметни. Свободни. Живи във всеки миг. Поемащи на големи глътки настоящия момент. Красота навсякъде. Ослепително. Намираме се в центъра на цялото съществуване. Великолепно живи. Да... това е пътят.

4. ПЪТЕШЕСТВИЕТО КЪМ ТУК И СЕГА

*Пръстите в калта,
главата в небесата,
е... това е то!*

Всеки ден е пътешествие, а самото пътешествие е дом. Тук е домът ми. Точно, където съм, независимо в коя точка на вселената. Точно сега, в този момент, независимо какъв е моментът. Дали е приятен или неудобен, независимо дали се чувствам вдъхновен или объркан, щастлив или депресиран — този момент е домът ми. Дом, сладък дом.

Рано сутринта е. Ставам, плискам си лицето с вода и ето пътешествието се вижда в мен. То винаги е с мен. Всеки ден се разгръща нова част от мистерията. Нова врата се отваря. Някоя от вече отворените се затваря. Всеки един ден това пътешествие ме води все по-навътре в непозната територия. Никога не съм бил тук преди. Животът тече постоянно. Аз тека с него, носен по течението.

Пътят на човека няма край. Вечно пътуваме, превръщайки се в нещо друго. Може да копнеем за стабилност, място, където да положим глава и да се чувстваме спокойни. Място, където да „пристигнем“ и да живеем в доволство и щастие, но това не трябва да е така. Щом пристигнем някъде е време да тръгнем отново. Може да имаме моменти или часове, или дни на щастие по време на пътуването, но пътуването продължава и ние трябва да продължим, без почивка, към нещо ново.

Аз съм номад. Всички сме номади. Няма стабилност тук. Няма постоянни неща. Нищо, за което да се хванем и да се държим. Където и да се опитам да се установя, животът ме завърта и крачи напред без спирка. Не мога да го накарам да остане неподвижен. Не е в природата му. Глупаво е да опитвам. Не мога да вкарам живота в калпа на очакванията си.

Можа да го уговарям. Да се опитвам да го насочвам в посоката, която искам да върви. И аз правя тези неща и то понякога много успешно. Но тъкмо когато реша, че съм планирал живота си, че той ми съдейства, и ето че се случва нещо, изпълнен е със завои и обрати, абсурдни ходове, жестоки изненади, кризи, неща, които никога не бихте си представили, и няма да спре на едно място. Вдишвам и издишвам. Птица прелита наблизко. Слънцето залязва. Скоро ще се появи луната. Всичко се движи, променя, става нещо друго. Самата земя под мен танцува, молекулярните ѝ частици са в непрестанно движение. А аз се опитвам да внеса стабилност в живота си?

Домът е движение, постоянно движение. Ако искам да се чувствам уютно у дома си, по-добре е да прегърна пътешествието, да опаковам багажа и да пътувам с леко сърце. Сега забелязвам, че нося твърде много багаж. Нищо чудно, че съм се чувствал обременен. Така че се отървавам от излишния багаж. Решавам да изпусна живота си, за да го намеря отново. Няма и миг след като съм направил това и започват да ми се случват забележителни неща. Вдишвайки чистия въздух навън и усещайки вятъра да брули гърба ми, откривам, че съм в самия център на вселената, винаги съм бил и винаги ще бъда. И пулсиращото, проблясващо, винаги присъстващо Тук. А Сега ми се открива и става мой спътник.

Късна сутрин е. Обещах на една приятелка, че ще взема колет от пощата вместо нея. Тук и Сега идва с мен. Виждам познат по пътя. Махвам му с ръка и той ми отвърща. Дърветата изглеждат великолепно днес. Планините са гушат в мъгла.

Освобождаване. Освобождаване. Весело освобождаване. Нескончаемо нахлуване във времето, то става мой спътник. Неизразимо, дълбоко, изпълнено с величие, като вътрешно преживяване. Има друга реалност. Колкото и да е неуловима, тя се движи в мен. Винаги е била там, но рядко съм я виждал, оставям я да влезе в мен, да ме погълне и да ме преобрази. Тук и Сега оживява, става сияйно, всеобхватно. В Тук и Сега се съдържа всичко. Нищо не ми е необходимо, когато се изгубвам в присъствието му. Желания, тревоги: какво са това? Колко немощни. Колко жалки. Изчезват засрамени, препускайки като обезумели. Те знаят, че не притежават величието на това, което е тук сега и се разгръща. Дори самите мисли изглеждат ограничени, покорни, плахи.

Обедно време е. Слънцето пече. Имам да свърша някои неща. Време да отида на пазар. Тук и Сега идва с мен до магазина. Тук и Сега пазарува с мен. Тук и Сега ми помага да избира продуктите. На път за къщи Тук и Сега липсва или по-скоро аз не съм там с него. Замислил съм се, правя планове какво да готвя за вечеря. Приятелите ще ни дойдат на гости. Обещах на жена си да готвя. Всичко това ми минава през главата, докато карам към къщи. Откривам, че Тук и Сега не обича мисленето. Рядко е с мен, когато правя някакви планове.

7 часа вечерта е. Режа зеленчуците за вечерята, само дето не режа зеленчуци. То реже зеленчуци. Аз съм свидетел на чудото. Тук и Сега е с мен. Държа моркова в ръката си, виждам оранжевия му цвят, усещам повърхността му, знам, че идва от почвата, където слънцето и земята са го подхранвали щедро. Това са дълбоки усещания, докато държа моркова. Той е дълъг, виждам дължината му. Усещам я. Вътре в себе си. Виждам колко кръгъл и червен е доматиът, и червеното е доматиено червено, плътно. Виждам частиците на дървената дъска за рязане, усещам повърхността ѝ.

Чувам как Силвия се смее и говори с приятели в другата стая. Гостите са пристигнали, гласовете им, като напев на вятъра, ме вълнуват. Отвън, пред кухненския прозорец се спуска малко клонче с червени боровинки. Червено почти като червеното на домата, но още по-блестящо, дълбоко, типично боровинково. Малки, дребни плодове, които споделят Тук и Сега с мен и морковът, и доматиът, и Силвия, и гласовете, и дъската за рязане.

Разрязвам моркова и звукът от ножа по дъската е звукът на живота. Като малък химн. Завършен и цял само по себе си. Парчето морков лесно се отделя. Дръжката на ножа е гладка в ръцете ми. Звучи музика. Хора се смеят. И всичко това се случва за част от секундата. Всичко, осъзнавам го. Всичко, това ме докосва и ме вълнува.

Загубвайки се в Тук и Сега, сякаш някаква плавност ме обзема, сякаш се втечнявам. Сплав от сто милиона усещания, наблъскани в един миг. Танцът на Шива. Звуци, цветове, събития, вселената се разгръща. Къс по къс, тя се открива. Тук и Сега я дарява с целувката на живота. Прави всичко толкова ярко и живо.

Тук и Сега поставя всичко на пиедестал. Боготвори го. Обявява го за по-свято от всичко останало. И по този начин всяко нещо царува

по свой собствен начин, със своя собствена слава и величие. Недокоснато. Великолепно. Свято. Никога не съм се чувствал по-жив.

Празнувам този ден, този миг. Нямам нужда от нищо. Не искам нищо. В тази секунда в мен се съдържа всичко. Къде да съм, ако не тук? Кой да съм, ако не самият себе си? Кое време е по-добро от това, което внезапно изниква пред мен?

Внезапно, напълно неочаквано, аз го виждам ясно. Виждам царството ясно. Сега знам. Царството е тук, точно в този миг. Царството, което търсих така упорито, не е нищо друго, а моето пробудено съзнание. Бил съм по следите на царството през целия си живот, а не съм го знаел.

О, колко ефирно е била скрита тайната. Царството се съдържа във всяка секунда. Във всеки човек и предмет от секундата. Колко време напразно търсене? А сега го виждам навсякъде.

Очите ни на смъртни не го съзират, толкова сме ангажирани с ежедневните си занимания, но духовните усещания, веднъж пробудени, литват към него като птица към гнездото, и ни пренасят, изведнъж се озоваваме в царството. Човек, не влиза в царството чрез истини и учения, а чрез всеки миг, предавайки се на Мистерията.

Всеки миг е свято място. Всеки миг е мой любим. Поглъщам дълбоко всеки миг. Опознавам го напълно. Изпивам същността му. Наблюдавам го. Всичко се съдържа в мига. И ето аз съм в самия му център. Жив. Щастливо жив. Развълнуван съм, че нещо толкова невероятно се случва с мен.

О, виждам Великия Светия — великолепието му господства навсякъде около нас. Царството е вътре и отвън. Не е нещо несъществуващо и недостижимо. Сега, когато воалът е повдигнат, всичко е лъчисто и величествено живо. Да знаете това, означава да живеете в царството и занапред.

5. ВСИЧКИ И ВСИЧКО

*Тайната на наш'то битие,
записана на всеки лист е,
на всяка капка дъжд,
която пада от небето.
И да я търсим по ъглите,
пак няма да я срещнем там, където...
Очи навътре трябва да отправим,
за да се уверим,
че истина това е,
че не грешим.*

Сега разбирам. Аз съм огледалото, през което се вижда всичко...
И нищо не е нечисто и опетнено, освен ако аз не го направя такова.

Аз съм призмата на всяко възприятие. Не трябва да се променям,
да ставам по-добър или по-красив — трябва просто да се видя красив и
в призмата ще бъда такъв. Грозен, такъв, съм... Прекрасен, такъв съм.
Недостоеен, такъв съм. Всичко съществува и всичко е вътре. Така е
било и така ще бъде занапред.

И така, избирам да гледам на себе си и на живота си, чрез
представата, дадена ми от Великата Мистерия. Мое ще бъде това,
което съм видял и почувствал в най-величавите си мигове.

Ще бъда като пекаря, който смесва маята с брашното, за да може
тестото да бухне и двете да станат едно цяло.

Животът ще бъде тезгяха, над който ще се трудя.
Преживяванията ми ще минават през ръцете ми, а аз с любов и вещина
ще меся и ще изпека хубав хляб.

Когато се издигам и излизам от рамките на нормалните
усещания, виждам, че всичко е великолепно и такава ще е представата
ми. С тази палитра ще нарисувам живота си.

Ще виждам великолепието на живота в болест и в здраве.

Ще виждам великолепието на живота в провалите и успехите.

Ще виждам великолепието на живота в отчаяние и надежда.

Ще виждам великолепието на живота в тъга и радост.

И това ще е моят дар. Това е свещената ми песен. Да виждам величието и чудото и да го оповестявам високо и ясно, така че всички да чуят.

Не виждам по-голяма чест, от честта да почитам себе си. Да почитам живота си. Дъха, който поемам. Всичко, което очите могат да видят, а ръцете ми да пипнат. Да почитам земята, по която стъпвам и всеки човек, когото срещам. Може да не постигна нищо по-велико в живота си, но ако успея да направя това, то аз съм се справил.

Всеки ден за мен ще е чудо, не заради някое специално, чудесно събитие. Не, а само защото съм жив и живея с, и вътре в, Обичания от мен. Живея във Великата Мистерия, движа се и съществувам — това е чудото.

Тя е с мен, когато медитирам.

Докато мия съдовете — пак е тук.

Тя е тук, когато правя любов с жена си.

Винаги, винаги, завинаги и винаги с мен.

В болка — с мен.

В смут — с мен

В страдание — с мен.

В радост — с мен.

Винаги.

Винаги с мен.

И така всеки ден се превръща в почитание, в молитва, в преклонение, чрез което моят Възлюбен и аз общуваме.

Отвън погледнато сякаш нищо не се случва. Защо да казваме? Това е нашата тайна. Няма нужда никой да знае, но в душата ми ние сме заедно и сърцето ми пее. Винаги заедно. Винаги едно цяло. Свято, свято, свято е твоето дело, о, Мистериозни.

И ако животът ми трябва да свърши. Да изчезна. Ще поискам само един миг, за да изразя своята почит:

О, Свещени и Велики, ти мой създателю,
създателю на всички и на всичко.
Чуй песента ми. Финалната ми песен.
Винаги си ме докосвал толкоз нежно.
Такива чудеса си ми показвал.
Разхождах се в горите.
Спах в поля открити
в компанията на звездите.
И изгрева и залеза видях,
и полумесеца и пълната луна съзрях.
Чух крясъка на ястреб и орел,
шума на вятъра в листата. И поел,
видях и мравката, и свраката сърдита,
и пеперудата, и жабата, и кита
създания и малки, и големи...
Съзрях дъга и планини,
мъглата в ранна сутрин спотаена.

Усетих капките роса
между краката на жена,
от стонове насладата познах.
Сладостта разбрах,
радост от приятелството изживях,
в любовно изобилие прелях.
Вкуса усетих на успеха и провала, —
на измамата, на верността изцяло...
Това послужи за урок.
Всичко. В срок.
Защото бе ми дадено от теб.
Аз знам това. И в студ, и в пек —
Това е твоят начин
да ме радваш и обичаш.
О, как си ме докосвал винаги —
нежен, дълбок, душевен, личен.
Колко свещени са били твоите целувки,
и колко пламенни, горещи твоите милувки.

*Свято, свято, свято е твойто дело,
Велики и Мистериозни.
Нека всяко живо същество и всяко село,
земя, небе и слънце, и луна,
чуят моите думи: да няма веч злина.
Обичах те безмерно,
И също толкова,
и два пъти по толкова
обичаше ме и ти.*

Такава би била моята песен.

Източник: <http://izvorite.com>

Издание:

Джон Кехоу. Път към могъщество и слава

Първо издание

Редактор: ивомир

Коректор: Женья Николова

Предпечат: ивомир

Дизайн на корица: ивомир

Издателство „Феникс Дизайн“, България

ISBN: 978-954-8890-21-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.